

LIAHONA

148. ÁRGANG • NÚMMER II • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 1999

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

På forsiden: »Når børn kommer ind i denne verden, er de sunde, uskyldige og rene,« skriver ældste Jay E. Jensen fra De Halvfjerds. »Vi har fået befaling om at blive som dem.« Se »Små børn og evangeliet,« side 14. På bagsiden: Kristus og børnene fra Mormons Bog, af Del Parson.

LILLE LIAHONAS FORSIDE

Foto: Craig Dimond

ARTIKLER

- 2 BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: SEJL TRYGT PÅ LIVETS HAV
PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
- 8 SIDSTE DAGES HELLIGE RØSTER: MIRAKLERNES GUD
- 12 DEN LEVENDE PROFETS ORD
- 14 SMÅ BØRN OG EVANGELIET ÆLDSTE JAY E. JENSEN
- 25 BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: IFØRT BARMHJERTIGHEDENS KLÆDNING
- 32 ARGENTINAS STORE OG HERLIGE DAG JUDY C. OLSEN
- 42 HVAD MED AFHOLDENHED? ROBERT LAYTON

ISÆR FOR UNGE

- 26 SPØRGSMÅL OG SVAR: HVORDAN KAN JEG VIDE,
OM JEG ER BLEVET TILGIVET?
- 29 DEN VIGTIGSTE LEKTIE ERIKA DEHART
- 30 »DET LOVER JEG DIG« LANNA J. CARTER
- 44 FØRST TIL UNDSÆTNING RICHARD M. ROMNEY
- 48 KUNDSKABENS BELØNNING DARRIN LYTHGOE

SE SIDE 32

LILLE LIAHONA

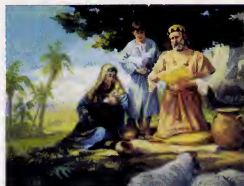
- 2 FRA VEN TIL VEN: PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
- 4 FÆLLESTID: TÆL DINE VELSIGNALSER SYDNEY S. REYNOLDS
- 6 FIKTION: HVEM HAR BRUG FOR MINE BØNNER? JANENE DYKSTRA
- 8 SMÅ VENNER: VI KAN BEDE TIL VOR HIMMELSKE FADER
JEANNE ELLERBECK
- 10 ALDRIG ALENE ANN MICHELLE NIELSEN
- 13 SIG TAK ÆLDSTE HUGH W. PINNOCK
- 14 SKATTE VIVIAN PAULSEN
- 16 JEG PRØVER AT VÆRE SOM JESUS: »STOPI!« BARBARA JEAN JONES

SE LILLE LIAHONA,
SIDE 2

SE SIDE 2

SE SIDE 14

NOVEMBER 1999, 148. årgang, Nummer 11
LIAHONA 99991 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolv Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
David B. Hagist, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
Henry B. Eyring

Redaktør: Marlin K. Jensen

Vedledere: Jay E. Jensen, John M. Madson

Curriculum Department:

Adm. direktør: Ronald L. Knighton

Redaktionel leder: Richard M. Romney

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner

Redaktør: R. Vol Johnson

Assisterende redaktør: Roger Terry

Redaktionsledere/biografer: Jennifer Greenwood

Planlægning: Beth Doyley

Tidsskriftsassistent: Connie Shakespear

Redaktionsassistent: Peter B. Gardner

Design:

Grafisk leder, tidsskrift: M. M. Kawasaki

Art Director: Scott Van Kampen

Seniordesigner: Shari Cook

Designer: Thomas S. Child, Todd R. Peterson

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch,
Denise Kirby, Jason L. Mumford, Deena L. Sorensen

Digital Press: Jeff Martin

Abonnementsafdeling:

Leder: Kay W. Briggs

Distributionschef: Kris Christensen

Manager: Joyce Hansen

Liahona:

Redaktør: Svend Agge Andersen

Redaktionsens adresse: Translition Division, Boxup 516

128, 1. et, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50;

fax 38 11 18 51

Kirkensy: F. Bo Pedersen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsforpagter eller direkte til Nordisk Servicecenter, Ullindøgatan 24, S-412 80 Göteborg, Tlf. 0046-31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementens pris på DKK 85 pr. år [inkl. moms og porto] betales direkte i mængden uden afdrag. Skriv i liahona.

Indsend manuskripter og spørgsmål til International Magazine, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til CUR.Liahona-IMag@ldschurch.org.

Kirkens internationale tidsskrift udgives på albansk, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, fransk, hongk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, koreansk, kinesisk, koreansk, letisk, litauisk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoaansk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekisk, longansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 1999 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:
November 1999 vol. 148 # 11 LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

TAK FOR ARTIKLERNE OM DE TI BUD

Jeg vil gerne takke for de pragtfulde artikler om de ti bud, som I bragte i 1998. Hver af artiklerne rørte mig dybt, gav mig en større forståelse af det pågældende bud og viste mig dybden og variationen i de lærdomme, som findes i evangeliet. Jeg er taknemlig over, at de forskellige artiklers forfattere var villige til at dele deres viden med os andre. På den måde kan vi alle gå frem i »vidsom og indsigt«.

*Esther Hofbauer,
Wien 3. Ward,
Wien Stav i Østrig*

DYBDE OG FREMAGENDE INDHOLD

Vi har været medlemmer af Kirken siden den 10. januar 1975. Vi var den første familie, der blev døbt i Siracusa Gren.

Lige fra 1975 og op til i dag har *La Stella* (italiensk) hjulpet os til at lære Gud vor Fader, Jesus Kristus, Helligånden, Kirken og saliggørelsens store plan at kende. Lige fra det tidlige format, der bestod af nogle få sider, et par billeder og nogle få illustrationer, har *La Stella* udviklet sig og er vokset i størrelse, tykkelse og på alle andre områder, hvilket har gjort det smukkere og mere tiltrækkende.

En ting er helt sikker: *La Stella* er stadig det samme i dybde og fremragende indhold, hvad enten dette så er skrevet af profeter, apostle eller hellige over hele verden. *La Stella* vil altid være en kilde til

lærdom, studium, overvejelser, inspiration og åbenbaring.

Vi er Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og redaktørerne taknemlige for et oplysende tidsskrift.

*Roberto e Giovanna Marino,
Siracusa I. Gren,
Catania Distrik i Italien*

ABONNEMENT ER DEN BEDSTE GAVE

Når jeg har lejlighed til at læse *Liahona* (spansk), slår jeg op på Budskab fra Det Første Præsidentskab. Hvor er vi dog velsignede at kunne læse disse vidomsord fra vores profet. Disse artikler har hjulpet mig meget personligt, og jeg har også anvendt dem i praksis ved vore familieaftener. Vi nyder den ånd, som de bringer med sig, og den glæde, som vi føler ved at vide, at vi har adgang til Himmels velsignelser.

Den bedste gave, jeg kan give mine venner, er et abonnement på tidsskriftet, så de også kan modtage hjælp fra viden om Jesus Kristus.

*Angie Herrera,
Flor del Bastión Ward,
Pascuales Stav i Guayaquil i Ecuador*

ARTIKLER, DER BEKRÆFTER TROEN

Mange tak for *Liahona* (engelsk). Når det ankommer, må alt andet vente. Dets artikler er informative, oplysende og belærende. De bekræfter min tro. Jeg glæder mig til hvert eneste nummer. Her er der endelig noget, som jeg kan tro på.

*Frezer D. Tavas,
Damonts Ward,
San Fabian Stav i Filippinerne*

SEJL TRYGT PÅ LIVETS HAV

Præsident Thomas S. Monson

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Den 14. februar 1939 fejrede amerikanerne Valentines dag. Postbude kom med lukkede konvolutter, og små børn lagde foldede stykker papir med tegninger i mange smukke farver på særlige venners dørrtrin. Hver af disse indeholdt en hilsen – et kærlighedsbudskab. Når alt kommer til alt, er Valentines dag jo en kærlighedens dag.

Langt fra Amerikas kyster i Hamborg i Tyskland fejrede man ligeledes en offentlig fridag. Der herskede dog en mere trykket stemning. Med begejstrede taler, jublende folkemængder og under afspilning af nationalsangen rullede det nye krigsskib *Bismarck* ned i Elben. Dette, det mest magtfulde skib i verden, frembar ikke et kærlighedsbudskab; tværtimod var *Bismarck* spækket med krigsvåben.

Denne mægtige kolos var et imponerende syn af våben og maskiner. Mere end 57.000 tegninger var nødvendige for at bygge det radarkontrollerede kanontårn med tre 406 mm kanoner. På skibet var der trukket 45.000 km elektriske ledninger og der var 32.000 ton armerede plader som sørgede for

Herrens fyrtårn kalder os alle, mens vi sejler på livets hav. Vores havn er Guds celestiale rige. Det er vores mål at følge en ufravigelig kurs i den retning.

maksimal beskyttelse. Majestætisk af udseende, gigantisk i størrelse og frygtindgydende med sin ildkraft – *Bismarck* blev anset for at være umulig at sænke.

Bismarck bestod sin ildprøve godt to år senere, den 24. maj 1941, da de to bedst udrustede krigsskibe i den

»Tidligt næste morgen, ved daggrø, stod kongen op og skyndte sig ud til løvekulen, og da han nærmede sig løvekulen, råbte han bekymret på Daniel ... »Daniel, den levende Guds tjener, har din Gud, som du uophørligt dyrker, kunnet redde dig fra løverne?«

britiske flåde, *Prince of Wales* og *Hood* kæmpede mod *Bismarck* og den tyske krydser *Prinz Eugen*. På fire minutter havde *Bismarck* sendt *Hood* ned i Atlantens dyb med hele dens mandskab på 1419 mand, med undtagelse af tre. Det andet britiske krigsskib *Prince of Wales* var blevet svært beskadiget og trak sig tilbage.

Tre dage senere blev *Bismarck* igen angrebet af fire engelske krigsskibe. I alt satte englænderne otte slagsskibe, to hangarskibe, 11 krydsere og 21 destroyere ind i forsøget på at finde og sænke det mægtige *Bismarck*.

Den ene granat efter den anden formåede kun at gøre

ringe skade. Var *Bismarck* når alt kom til alt umulig at sænke? Da ramte en torpedo så heldigt, at *Bismarcks* ror låste sig fast. Man prøvede at reparere det, men uden held. Med ladte kanoner og et beredt mandskab var *Bismarcks* eneste mulighed at sejle i en langsom og majestætisk cirkel. Tysklands mægtige luftvåben var netop lige udenfor rækkevidde. Hjemstavnens sikre havn lå meget nær, men ingen af disse to var i stand til at yde den nødvendige hjælp, for *Bismarck* havde mistet evnen til at følge en fastsat kurs. Intet ror; ingen hjælp, ingen havn. Enden var nær. De britiske salver vedblev uophørligt, mens den tyske besætning åbnede bundventilerne og sænkede det engang så stolte skib. Atlantens sultne bølger slikkede først på siderne og slugte så den tyske flådes stolthed. *Bismarck* var ikke mere.¹

Som *Bismarck* er vi hver især et fantastisk stykke ingeniørarbejde. Vores skabelse blev dog ikke begrænset af den menneskelige viden. Mennesket kan lave de mest indviklede maskiner, men

han kan ikke give dem liv eller indgyde dem evnen til at ræsonnere eller dømmе. Hvorfor? Fordi dette er guddommelige gaver, som kun gives efter Guds vilje. Vor Skaber har givet os et kredsløbssystem som holder alle kanaler konstant rene og funktionsdygtige, et fordøjelsessystem som bevarer styrke og vigør, og et nervesystem, der holder alle dele i konstant kommunikation og koordination. Gud gav mennesket liv og med det kraften til at tænke, til at ræsonnere, at beslutte og at elske.

Som et skibs vitale rør har vi fået en måde, hvorpå vi kan bestemme, hvilken vej vi vil rejse. Herrens fyrtårn lyser for os alle, når vi sejler på livets hav. Vores hjemstavn er Guds celestiale rige. Vores formål er at holde en ufravigelig kurs i den retning. En mand uden formål er som et skib uden rør – det er ikke sandsynligt, at han nogen sinde vil nå sin hjemstavn. Vi modtager signalet: Udmål din kurs, sæt dit sejl, indstil dit rør og sejl.

Som med et skib sådan er det også med et menneske. Turbinernes og skruernes fremadrivende kraft er spildte uden den bestemte kurs, den tæmning af energi, den styring af kraften som røret giver er, skønt det er skjult for øjet, og relativt lille af størrelse, det absolut væsentligste af funktion.

Vor Fader har givet os solen, månen og stjernerne som himmelske galakser, der kan lede de sømænd, der sejler på havet. Han advarer alle, der går på livets sti: Pas på afveje, fælder og faldgruber. De mennesker, der lokker til synd, er med stor snilde anbragt her og der. Lad dig ikke bedrage. Tag dig tid til at bede. Lyt til den stille, sagte stemme² som til dybderne af din sjæl hvisker Mesterens milde invitation: » ... kom så og følg mig«. ³ Vi vender os bort fra ødelæggelse, fra død. Vi finder lykke og evigt liv.

Dog er der dem, der ikke hører, der ikke vil adlyde og følger en anden vej. Den mest fremtrædende blandt dem var Adam og Evas søn Kain – et velkendt navn blandt mennesker. Kain havde et stort potentiale, men en svag vilje og tillod grådighed, jalousi, ulydighed og endda

mord at blokere det personlige rør, som ville have ført ham til sikkerhed og ophøjelse. Kains blik mod himlen blev nu vendt mod jorden; Kain faldt.⁴

Mindre kendt, men mere typisk for vore dage var magtspersonen i den romersk-katolske kirke, nemlig kardinal Wolsey. William Shakespeares produktive pen beskrev de majestætiske højder, og de magttinder, som kardinal Wolsey steg op til. Den samme pen fortalte, hvorledes principper smuldrede bort for forfængelige ambitioner, for beskyttelse af egne interesser og for ønsket om menneskelig ære. Siden kom den tragiske nedstigen, den smertefulde gråd fra en, der havde opnået alt, og siden mistede alt. Ordene er smukke; det er næsten skriftsteder.

Til Cromwell, sin trofaste tjener siger kardinal Wolsey:

Når jeg er glemt, som jeg vil blive, Cromwell, og sover i det døde, kolde marmor, hvor aldrig mer et ord om mig skal høres, så sig at jeg har lært dig op, – sig, Wolsey han som engang gik frem ad storheds vej og lodded alle ærens dyb og grunde, fandt i sit skibbrud vej til fremgang for dig, en tryk og sikker, skønt han selv for vild. Husk på mit fald og det der styret mig ... kast hovmod bort; den synd har styret engle; hvor kan da Guds billed, mennesket, få vinding ved det? Elsk sidst dig selv; vis dine fjender godhed ... gør der en liste over alt mit gods til sidste skilling; hver en stump er kongens. Min præstekjole og min sjæls fortrøstning til Gud er alt jeg nu tør kalde mit. Å, Cromwell, Cromwell, havde jeg kun tjent min Gud med halvt så stor en nidkærlighed som den jeg tjente kongen med, så havde han ikke nu, på mine gamle dage udstødt mig nogen iblandt fjender.⁵

Det himmelske rør, som altid ville have ledt til sikkerhed, blev ødelagt ved forfølgelse af magt og stræben efter storhed. Som andre før ham og mange andre efter ham faldt kardinal Wolsey.

I tidligere tider blev en af Guds tjenere prøvet af en ond konge. Hjulpet af Himlens inspiration fortolkede Daniel, Davids søn, skriften på væggen for kongen. Med hensyn til de store gaver som bestod af en kongelig kåbe og en guldhalskæde, sagde Daniel: »Dine gaver kan du beholde, og dine foræringer kan du give til andre!«⁶

Min opmærksomhed blev næsten som pr. instinkt ledt mod kirkesalens østlige side, hvor morgenen sol badede den eneste person på den forreste bæk.

Belshazzars efterfølger, kong Dareios, ærede også Daniel og ophøjede ham til den højeste og mest ærefulde stilling. Siden fulgte så folkets misundelse, fyrsternes jalousi, og ambitiøse mænds intriger.

Ved list og en smule smiger underskrev kong Dareios et forbud, der erklærede, at enhver som bad en bøn til andre end kongen ville blive kastet i løvekulen.⁷ Loven blev underskrevet og udsendt. Bøn blev forbudt. Om et sådant emne lyttede Daniel ikke til den jordiske konge, men til sin Gud, kongen over himlen og jorden. Overrumplet i sin daglige bøn blev Daniel bragt for kongen. Modvilligt blev straffen udtalt. Daniel skulle kastes i løvekulen. Straffen blev fuldbyrdet.

Jeg elsker den følgende beretning i Bibelen:

»Derpå gik kongen tilbage til sit palads. Han tilbragte natten fastende ... og kunne ikke sove.

Tidligt næste morgen, ved daggry, stod kongen op og skyndte sig ud til løvekulen,

og da han nærmede sig løvekulen, råbte han bekymret på Daniel ... »Daniel, den levende Guds tjener, har din Gud, som du uophørligt dyrker, kunnet redde dig fra løverne?«

Da svarede Daniel kongen: »Kongen leve evigt!

Min Gud sendte sin engel; han lukkede løvernes gab, så de ikke kunne gøre mig noget ... «

Kongen blev meget glad ... Og da Daniel var blevet løftet op af kulen, kunne man se, at han ikke havde lidt nogen skade, fordi han havde stølet på sin Gud.«⁸

I denne svære tid gav Daniels beslutning om at holde en ufravigelig kurs ham guddommelig beskyttelse og sikkerhed.

Historiens store ur markerer, ligesom timeglassets sand, tidens gang. Vi finder nu et nyt hold skuespillere på livets scene. Vore dages problemer står truende for os. Vi ser mod himlen for at blive ledt nu, hvor vi er omgivet af moderne livsførelses filosoffer, så vi kan planlægge vores rejse og følge en vis og god kurs. Han, som vi kalder vor

himmelske Fader, vil ikke lade vores oprigtige bøn stå ubesvaret hen.

Denne lektie lærte jeg igen for nogle år siden, da jeg fik en ret enestående og skræmmende opgave. Folkman D. Brown, som dengang var Kirkens kontaktperson til Boy Scouts of America, kom til mit kontor, da han havde fået at vide, at jeg skulle afsted på en opgave, som ville holde mig i New Zealand i et stykke tid. Han fortalte mig om sin søster Belva Jones, der var enke, som var så angrebet af kræft, at hun skulle dø, og nu ikke vidste, hvorledes hun skulle fortælle det til sin eneste søn – en missionær i det land så langt borte. Hendes ønske, ja hendes bøn var, at han skulle forblive i missionsmarken og tjene trofast. Hun var bekymret over, hvorledes han ville reagere; for missionæren, ældste Ryan Jones, havde mistet sin far kun et år tidligere til denne samme, forfærdelige sygdom.

Jeg accepterede dette ansvar. Efter et missionærsmøde, der blev holdt nær det majestætiske smukke tempel i New Zealand, havde jeg en samtale med ældste Jones alene og forklarede hans mors situation så hensynsfuldt jeg kunne. Naturligvis blev der udgydt tårer – ikke kun hans – men dernæst kom et forsikrende håndtryk og anmodningen: »Sig til min mor, at jeg vil tjene, jeg vil bede, og jeg vil se hende igen.«

Jeg kom tilbage til Salt Lake City tidnok til at være til stede ved en konference i Lost River Stav ved Moore i Idaho. Da jeg sad på forhøjningen med stavspræsidenten fangedes min opmærksomhed næsten som pr. instinkt af kirkesalens østlige side, hvor morgens sol badede den eneste person på den forreste bænk. Jeg sagde til stavspræsidenten: »Hvem er denne søster, som solens lys hviler på? Jeg har en fornemmelse af, at jeg skal tale med hende i dag.« Han svarede: »Hendes navn er Belva Jones, hun har en søn, der er missionær i New Zealand. Hun er meget syg og har bedt om at blive velsignet.«

Jeg havde ikke vidst, hvor Belva Jones boede. Min opgave den weekend kunne have været hvor som helst i

50 forskellige stave. Og dog sendte Herren på sin egen måde et svar på den troens bøn, en bekymret mor havde sendt op. Vi havde en vidunderlig tid sammen. Jeg fortalte hende ord for ord, hvorledes hendes søn, Ryan, havde reageret, og den beslutning han havde taget. Hun fik en velsignelse, der blev bedt en bøn, et vidnesbyrd var modtaget. Belva Jones ville leve længe nok til at se sin søn fuldføre sin mission. Dette privilegium nød hun. En måned før hun døde, vendte Ryan hjem efter en fuldført mission.

Når vi drager frem på vore individuelle rejser, kan vi seje sikkert på livets have. Med troens aldrig svigtende ror til at styre vores rejse kan vi også finde hjem i sikkerhed. »Sømanden er hjemme, hjemme fra havet.«⁹ Hjem til familien, hjem til venner, hjem til Himlen, hjem til Gud. □

NOTER

1. Se David Irving, *Hitler's War*, 1977.
2. Se L&P 85:6.
3. Luk 18:22
4. Se Moses 5:16–41.
5. *Henrik den VIII*, 3. akt, 2. scene i Edv. Lembeckes oversættelse.
6. Dan 5:17.
7. Se Dan 6:7.
8. Dan 6:19–24.
9. Robert Louis Stevenson, *Requiem*.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Et menneske, der ikke har noget mål i livet, er som et skib uden ror. Det når næppe sin hjemhavn.
2. Hver af os har fået en metode, hvorved vi kan se, om vi følger den kurs, der fører til vores havn, det celestiale rige.
3. Herrens har advaret os om, på vores rejse gennem livet, at tage os i agt for afveje, fælder, faldgruber og dem, der lokker os til synd. Bliv ikke bedraget.
4. Giv dig tid til at bede og følge Mesterens milde opfordring: » ... kom så og følg mig« (Luk 18:22).

Medlemmer af Kirken over hele verden er blevet velsignet med guddommelig hjælp. Nogle oplever dramatiske mirakler, såsom helbredelser eller syner, men mange andre oplever enkle, stilfærdige bekræftelser på Guds nærhed og kærlighed til os.

M I R A K L E

Herren fortalte profeten Joseph Smith: »Thi jeg er Gud, og min arm er ikke for kort, og jeg vil give alle, der tror på mit navn, mirakler, tegn og undere« (L&P 35:8).

Herren viser virkelig sin kraft for de trofaste. Alejandra Briones Parra fra Madrid i Spanien bærer vidnesbyrd om hans styrkende kraft: »En dag blev min søster meget syg. Jeg gik ind i en stille afkrog af huset for at bede. Med tårer i øjnene bad jeg min himmelske Fader om at velsigne min søster og give mig styrke og fred. Mens jeg åbnede mit hjerte, skyllede en følelse af tryghed og fred ind over mig. Jeg var trådt ind i værelset med fortvivlelsens tårer i øjnene, men da jeg forlod det, var det med glædestårer. Jeg vidste, at alt ville ordne sig, og jeg vidste, at min himmelske Fader og Jesus Kristus altid er der rede til at hjælpe og trøste os og skænke os deres kærlighed.«

Medlemmer af Kirken over hele verden er blevet velsignet med guddommelig hjælp. Nogle oplever dramatiske mirakler, såsom helbredelser eller syner, men mange andre, som Alejandra, oplever enkle, stilfærdige bekræftelser på Guds nærhed og kærlighed til os. Det følgende er eksempler på, hvordan

Gud har velsignet medlemmer af Kirken og vist dem sin kærlighed.

ET VIDNE OM SANDHEDEN Joel Coronado Muñoz

For små fem år siden kom missionærerne til mit hjem i Ecuador. Deres fremtoning og venlighed gjorde indtryk på mig, så jeg gik med til at lytte til deres budskab. Jeg fandt budskabet interessant, men jeg stillede mig lidt tvøvende over for det. Alligevel læste jeg de skriftsteder fra Mormons Bog, som de bad mig læse inden vores møder, og jeg tog mod udfordringen til at bede.

Da missionærerne havde givet mig de seks lektioner, indbød de mig til at blive døbt. Skønt jeg konstant bad om at få at vide, om det, de sagde, var sandt, følte jeg ikke, at jeg havde modtaget et svar. Jeg forventede at se en engel, guldpladerne eller en anden himmelsk manifestation.

En aften læste jeg noget om Ezra Taft Benson, der dengang var Kirkens præsident. Jeg fik et stærkt ønske om at vide, om han var profet. Jeg stræbte ikke længere efter at se et syn, jeg ville bare have et vidnesbyrd om sandheden. Da jeg havde bedt et stykke tid, hørte jeg en stille, gennemtrængende stemme bære vidnesbyrd for mig, at Ezra Taft

R N E S G U D

Benson var profet, og jeg oplevede en brænden i brystet.

Jeg havde fået mit vidnesbyrd, ikke ved englebesøg, men via en stille, sagte røst. Det var med stor glæde og taknemlighed, at jeg tog imod indbydelsen til at blive døbt.

UDHOLDENHED I VORE TRÆNGSLER

Vitalicio Gonzales

Min hustru María og jeg blev døbt i 1978, og vi glædede os meget over den sande Kirke. I 1986 fik vi mulighed for at rejse til templet i Buenos Aires i Argentina, og der blev vi besejlet til vores tre børn for al evighed.

I 1988 ventede María vores fjerde barn. Kort efter blev hun meget syg, og vi var bekymrede for, hvordan sygdommen ville påvirke hende og barnet. Da vi frygtede, at María havde aborteret, beroligede en læge os med, at alt var i orden. Men Marias helbred forværredes. En dag sagde hun, at hun havde en fornemmelse af, at hun snart skulle forlade dette liv. Jeg havde den samme følelse, men jeg sagde, at hun ikke skulle tænke på den slags.

I september besøgte vi lægen i forbindelse med hendes regelmæssige undersøgelser. Lægen besluttede, at få María indlagt. Kort efter blev vores datter født – en måned for tidligt. Selv om barnet havde problemer med åndedrættet, vidste vi, at hendes fødsel var et mirakel.

Men der stødte svære komplikationer til, og min kone måtte opereres to gange efter fødslen. Hun fik en præstedømmevelsignelse og så ud til at komme sig. Men en måned

senere forværredes hendes tilstand hurtigt.

På vores 15 års bryllupsdag læste María og jeg sammen fra skrifterne, og hun bar sit vidnesbyrd om evangeliet for mig og bad mig om at tage mig godt af børnene. Så fik hun svært ved at trække vejret og kunne ikke længere tale. Mens jeg sad ved hendes seng, bad jeg til Herren om, at hans vilje måtte ske. Men jeg følte mig stadig fortvivlet. Jeg spurgte: »Hvorfor tage en, der er så ung? Hvorfor skal vi skilles!«

Nogle medlemmer fra grenen kom, og vi gav María en velsignelse. Jeg kan ikke huske, hvad der blev sagt, men da velsignelsen var forbi, forlod desperationen mig endelig, og jeg blev helt rolig. Da hun udåndede, følte jeg en inderlig fred. En mild stemme hviskede mig i øret, at jeg skulle huske de pagter, som vi havde indgået i templet, da vi blev beseglet til hinanden. Jeg vidste, at jeg skulle se hende igen.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Gud lever og sender os sin kærlighed og

trøst gennem Helligånden. Han udvirker virkelig mirakler.

»LEONARD ER DRUKNET«

Kerstin Saffer, som fortalt til Birgitta Strandberg

Min mands søster, Lilly, og hendes mand, Robert, og deres to børn var kommet fra USA for at besøge os i Sverige, og jeg ville gerne give dem en god oplevelse. Vi besluttede at tilbringe eftermiddagen i et bade-land. Jeg mente, at det var sikkert nok, eftersom vi var fire voksne til at holde øje med børnene.

Men der må have hersket lidt misforståelse om,

hvem der skulle holde øje med Leonard, min fem-årige søn. Da vi opdagede, at han var væk, begyndte vi panisk at lede efter ham. Pludselig skreg min mand Henri: »Leonard er druknet!« Lilly, der er uddannet livredder, sprang ud i bassinet, halede ham op fra bunden og begyndte at give mund til mund.

Jeg fattede ikke, hvad der var sket. Jeg spekulerede på, om min søn nu ville blive taget tilbage til vor himmelske Fader. Jeg bad inderligt om, at Herrens vilje måtte ske. Midt i alt det kaos, der herskede, lagde Henri sine hænder på Leonards hoved og gav ham en velsignelse. I løbet af den korte velsignelse fyldtes jeg af en brændende følelse.

Jeg kan ikke forklare det med ord, men jeg ved, at det var Herren, der trøstede mig. På en eller anden måde vidste jeg, at hvis jeg ville udøve tro, så ville alt gå godt. Netop som Henri afsluttede velsignelsen, gispede Leonard efter luft.

Ambulancen kom og kørte Leonard på hospitalet. Han var stadig bevidstløs, og lægerne advarede os om, at hvis han vågnede af sin koma, ville han sandsynligvis have fået en hjerneskade. Men jeg troede på, at han ville blive helbredt, hvis det var Herrens vilje. Jeg koncentrerede mig om at udøve tro.

To dage senere vågnede Leonard. Han var bange, men helt rask. Vi følte os lettede, lykkelige og taknemlige. Vi var blevet velsignet med et mirakel gennem præstedømmets magt og gennem udøvelsen af vores tro.

STOL PÅ HERREN **Esterlita H. Ponce**

Min mand er møbelsnedker. Skønt det tit kan være vanskeligt at finde arbejde her i Filippinerne, har Herren velsignet os.

En dag, da vi slet ingen penge havde, var min mand i færd med at fremstille stole og borde henne i værkstedet. Jeg tog hen til hans arbejdsplads og fortalte ham, at vi ikke havde noget at spise derhjemme. Han sagde, at jeg skulle møde ham henne på markedet samme aften, når han fik fri. Han

ville bede sin arbejdsgiver om et forskud, så vi kunne købe ris til aftensmaden.

Da vi mødtes den aften, fortalte han mig, at han havde fået et forskud på 50 pesos. Det var lige nok til, at vi kunne klare os. Men da vi skulle betale for risen, kunne han ikke finde pengene i sin lomme. Vi tog tilbage til møbelsværkstedet for at lede efter dem, men ingen havde set pengene. Da vi gik hjemad uden mad og penge, var min mand vred og fortvivlet. Jeg prøvede at berolige ham ved at sige, at han skulle stole på Herren. Den aften bad jeg om, at Herren ville hjælpe os med at finde pengene.

Næste morgen, da min mand og vores datter Jennilyn gik ud af døren, fik Jennilyn øje på noget, der lå på dørrinnet. Det var de 50 pesos. Jeg blev så glad og taknemlig, fordi vor himmelske Fader havde hjulpet os, så vi kunne få noget at spise. Jeg ved, at hvis vi vil gøre vores del og så stole på vor himmelske Fader, så vil han være barmhjertig og vise os medfølelse.

EN BØN FOR BENITA **Joseph A. Martineau**

En lørdag under min mission i Guatemala besluttede min kammerat og jeg at besøge Benita. Hun og hendes mand Isafas var trofaste medlemmer af Kirken. Isafas kæmpede altid for at skaffe penge til at forsørge sin familie. For at hjælpe ham opdrættede Benita høns, så hun kunne sælge dem og æggene.

Da vi ankom, kunne vi mærke, at Benita var oprevet. Hun fortalte, at efter at hendes mand var rejst til en anden by for at arbejde, var alle hendes høns blevet syge, og en af dem var allerede død. Hun vidste, at de ikke kunne klare sig uden hønsene. Hun var fortvivlet og følte sig magtesløs.

Vi trøstede hende, sang nogle salmer og bar vores vidnesbyrd. Vi tilbød at bede en bøn sammen med hende. Da vi sagde det, lyste hendes ansigt op. Hun spurgte, om jeg ville bede bønnen og bede vor himmelske Fader om at velsigne hønsene. Det kom helt bag på mig. Jeg havde aldrig tænkt på, at man kunne bede for høns. Men så kom jeg til at tænke på Amuleks opfordring til at bede til Gud »for alle jeres hjorde« (Alma 34:20). Jeg indså, at hønsene var Benitas hjorde.

Jeg bad bønnen og fortalte vor himmelske Fader, at Benitas mand var bortrejst, at en af hønsene var død, at resten var syge, og at hun ikke vidste, hvad hun skulle gøre. Jeg fortalte, vor himmelske Fader, at hun var ked af det og bad ham om at velsigne hendes høns. Benita takkede os for besøget, og vi gik.

Næste dag i Kirken fortalte Benita os, at hendes høns var blevet raske. Hver gang jeg tænker på Benita, så tænker jeg på Guds kærlighed til os og hans ønske om at velsigne os, hvis vi bare vil bede om det. □

Den levende profets ord

Råd og vejledning fra præsident Gordon B. Hinckley

UDDANNELSE

»Herren har befalet os, at vi skal studere og lære, at vi skal samle os kundskab ved studium og ved tro, at vi skal opnå verdslig kundskab, såvel som kundskab om det, der hører Gud til (se L&P 88:118). Lad være med at gøre noget, som vil hindre jer i at få en god uddannelse. Det er en meget vigtig del af jeres religion. Uddannelse er den nøgle, som åbner mulighederne dør. Hvis I opnår den nøgle, vil verden velsigne jer og betale jer det, som den mener, at I er værd.«¹

FAMILIEN

»Jeg håber, at I forældre knæler sammen med jeres børn hver dag og beder. Jeg håber, at I mødre læser for jeres børn, at I læser skrifterne. De kan ikke forstå det hele, men de vil få en særlig følelse, når I læser Guds ord for dem, og det vil velsigne dem for evigt. Jeg håber, at I har familieaften, at I samler jeres børn omkring jer, at I synger og beder og taler sammen og opbygger hinandens tro.«²

HELLIGÅNDEN

»Hvordan kan vi genkende Åndens tilskyndelser? Det, som er af Kristus, opbygger os, og hvis vi føler

os opbygget, så kan vi vide, at det er Helligånden, der taler til os. Hvis vi beder, hvis vi oprigtigt søger Åndens vejledning, vil vi få den. Det nærer jeg ikke den mindste tvivl om.«³

MISSIONÆRER

»Paulus skrev til Timotheus: »Giv agt på dig selv og på den undervisning, du giver, hold fast ved det; for når du gør det, bliver du til frelse både for dig selv og for dem, der hører dig« (1 Tim 4:16). Det er det, der sker, når I giver agt på jer selv og jeres undervisning, når I gør det rette, når I tror på det rette, når I siger de rette ting om Herrens værk, så frelser I både jer selv og dem, der hører på jer. Og derudover er der en anden gruppe, som I også frelser, og det er jeres familie. Jeg nærer ingen tvivl om, at enhver missionær, der drager af sted med et godt hjerte og en god ånd, frelser sig selv, frelser dem, han underviser, og gør noget for den familie, som han efterlader

derhjemme. Giv agt på jer selv og jeres undervisning.«⁴

MISSIONERING

»Unge mænd er forpligtet til at tage på mission. De har en forpligtelse til at forberede sig på at tage på mission. Det er deres ansvar at betale tiende af deres liv ved at forkynde evangeliet. Unge kvinder er ikke forpligtet på samme måde. De skal ikke føle sig tvunget til at tage af sted. Hvis de ønsker at tage på mission, kan de tale med deres biskop og stavspræsident og træffe den beslutning, kyske, velgørende og dydige og at I vil gøre godt mod alle mennesker (se 13. trosartikel). Han forventer, at I er venlige og hensynsfulde ægtemænd. Han forventer, at I er kærlige og milde fædre, som opdrager jeres børn i mildhed og kærlighed. Hustrumishandling hører ingen steder hjemme.«⁵

PRÆSTEDØMMEBÆRERE

»Hvad forventer (Herren) af jer mænd? Han forventer, at I er ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og at I vil gøre godt mod alle mennesker (se 13. trosartikel). Han forventer, at I er venlige og hensynsfulde ægtemænd. Han forventer, at I er kærlige og milde fædre, som opdrager jeres børn i mildhed og kærlighed. Hustrumishandling hører ingen steder hjemme.«

Børnemishandling hører ingen steder hjemme blandt mænd, der bærer Guds præstedømme i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Brødre, ransag jer selv. Lever I sådan, som Herren ønsker, at I skal leve, som bærere af hans hellige præstedømme? Må Gud velsigne jer til at være tro mod det store og hellige ansvar, som I bærer, I, der er blevet bemyndiget til at tale i hans hellige navn for hans guddommelige værks fremme.«⁶

VIDSOMSORDET

»Folk skændes om, hvorvidt vidsomsordet blot er Herrens ord eller en befaling. Hvad forskel gør det? I mine øjne er Herrens ord en befaling, og jeg er dybt taknemlig for det vidunderlige bud, som vi kalder vidsomsordet.«⁷

KVINDELIGHED

»Kvinder, hvad forventer (Herren) af jer? Han forventer, at I skal leve som sidste dages hellige og være dydige og tro og venlige. De af jer, som er mødre, skal opdrage jeres børn i retfærdighed og sandhed. De af jer, som er hustruer, skal være venlige og kærlige og gode, for hvis der ikke er glæde i hjemmet, kan der ikke herske fred i hjertet.«⁸ □

NOTER

1. Møde i Ottawa i Ontario i Canada, den 5. august 1998.

2. Møde i Prince George i British Columbia i Canada, den 1. august 1998.

3. Møde i Ottawa i Ontario i Canada, den 5. august 1998.

4. Missionærmøde i Hamilton i Ontario i Canada, den 8. august 1998.

5. Møde i Ottawa i Ontario i Canada, den 5. august 1998.

6. Møde i Vancouver i British Columbia i Canada, den 1. august 1998.

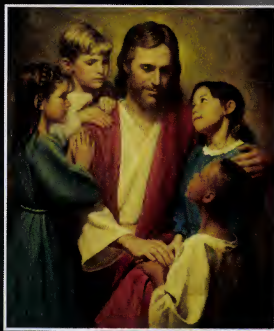
7. Møde i Victoria i British Columbia i Canada, den 31. juli 1998.

8. Møde i Vancouver i British Columbia i Canada, den 1. august 1998.

Små børn og evangeliet

KRISTUS OG BØRNE. AF DEL WILSON

Hvor er vores børn dog dyrebare! Små børn er elskelige, uskyldige, lærevillige, ærlige, muntre, lydige, optimistiske og rene og har en mængde andre egenskaber. De er alt det, som Jesus sagde, at de var: »For himmeriget er deres» (Matt 19:14).

Eldste Jay E. Jensen fra De Halvfjerds

Skrifterne koncentrerer sig meget om familier. Det Gamle Testamente begynder med Adam og Eva og deres børn. Tre af de fire evangelier i Det Nye Testamente begynder med Jesu fødsel. En stor del af Mormons Bog handler om forældre, børn og familier, lige fra 1 Nephi 1:1: »Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre« til Mormons sidste ord til Moroni: »Min søn, vær trofast i Kristus« (Moroni 9:25, fremhævelse tilføjet). Og tidernes fylde uddeling begyndte med en dreng, profeten Joseph Smith jun. og hans hengivne familie.

Disse kendsgerninger vidner klart om, at familier spiller en vigtig rolle i Faderens plan for vores lykke, og at der skal vises en særlig omsorg for børn. Nogle af de lærdomme, der står klare i de

[Han græd], og mængden bar vidnesbyrd derom, og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.»

fire standardværker, omhandler små børns egenskaber, Frelserens kærlighed til små børn, små børns evige frelse og det, som forældre skal lære dem.

SMÅ BØRNS EGENSKABER

Da jeg var ung seminarlærer op søgte en af mine elever mig, fordi hun havde fået til opgave at arrangere en morgensamling for klassen. Hun sagde, at hun gerne ville have, at hendes gifte søster skulle komme hen i klassen med sin nyfødte datter og syng en sang om barnet. Det gik jeg med til.

Til morgensamlingen fortalte søsteren, hvad hun ville syng, og min elev akkompagnerede hende på klaveret. Stående foran klassen holdt den unge mor sin datter i sine arme, og mens hun så på den lille, begyndte hun at syng om sin kærlighed til sin datter og om sit ønske om, at hendes barn skulle leve op til sine muligheder som Guds barn.

Alle eleverne blev dybt rørt af det, de så og hørte. Det var et himmelsk skue. Jeg kan ikke tale om det i dag, uden at jeg bliver bevæget.

Børn kommer ind i denne verden sunde, uskyldige og rene (se Moses 6:54). »Derfor kan de ikke synde; thi Satan har ikke fået magt til at friste små børn, førend de begynder at blive ansvarlige for mig« (L&P 29:47).

Vi har fået befaling om at blive som dem:

»Han kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt i blandt dem

og sagde: »Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.

Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget« (Matt 18:2-4).

På samme måde belæres der over alt i skrifterne om de høje krav til retskaffenhed, renhed, hellighed og syndfrihed, som er nødvendig for at komme ind i Guds rige (se 1 Kor 6:9-10; 1 Nephi 10:21; Alma 7:21; Helaman 8:25; Moses 6:57).

Jesus var selv et lydigt barn. Som den bogstavelige Søn af Gud den evige Fader blev han, uden Josefs og Marias vidende, i templet. Efter tre dages søgen fandt de ham i templet, hvor han underviste. Da de spurgte ham, hvorfor han opførte sig sådan, svarede han: »Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader? Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem. Så fulgte han med dem ... og han var lydig mod dem« (Luk 2:49-51).

Mormons Bog er helt enestående i sin fokus på forholdet mellem forældre og børn. Vi møder flere eksempler på små børns egenskaber og støder på opfordringen til at blive som dem. Allerede fra Lehis søn Nephi ser

vi nogle af de egenskaber, som vi bør efterligne. Nephi skrev: »... jeg, Nephi, som var meget ung, men alligevel stor af vækst ... påkaldte Herren, og se, han kom til mig og *blødgjorde mit hjerte*, så at jeg *troede* alle de ord, som min fader havde talt« (1 Nephi 2:16, fremhævelse tilføjet). Der er få, om nogen, åndelige talenter, der overgår et blødgjort hjerte og det talent at tro, for de omfatter lærevillighed og lydighed, to fremtrædende egenskaber hos små børn. Nephi, der er et eksempel på retskaffenhed, mistede aldrig disse guddommelige egenskaber, og der findes mange *Nephier* i dag.

Hvis vi fortsætter i 1 Nephi, læser vi en beretning om, hvordan Nephi blev bundet og mishandlet af sine brødre. Nephis børn udviste deres store kærlighed til deres far, da de tryglede og græd for at få ham frigivet, men de kunne ikke rokke de hårdhjertede Laman og Lemuel. Denne oplevelse giver os et indblik i børnenes kærlighed til deres far og deres medfødte følelse af godhed, respekt, retfærdighed og venlighed (se 1 Nephi 18:11-21).

Jakob, der nærrede meget varme følelser for børn på grund af alt det, han havde lidt som barn (se 2 Nephi 2:1), mindede os om, at hustruer og børn nærer »meget omme, dydige og rene følelser for Gud« (Jakobs Bog 2:7).

Der er få vers i Mormons Bog, der taler mere præcist og rørende om børns egenskaber, end kong Benjamins tidløse belæring. Vi skal ydmyge os og blive som små børn, »underdanig, sagtom, ydmy, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, som Herren finder tjenligt at pålægge [os], ligesom et barn underkaster sig sin fader« (Mosiah 3:18–19).

Nogle børn i Mormons Bog mistede disse guddommelige egenskaber og har måske ikke fået den opdragelse, der var nødvendig for at udvikle dem: »... der var mange af den opvoksende slægt, som ikke kunne forstå kong Benjamins ord, da de var små børn, da han holdt sin tale til folket« (Mosiah 26:1). De troede ikke, de kunne ikke forstå læren, og de nægtede at underkaste sig frelsens ordnancer (se Mosiah 26:2–4).

Noget tid efter at tegnene på Frelserens fødsel var blevet givet, faldt nogle af de omvendte lamaniter fra »på grund af den opvoksende slægts ugudelighed« (3 Nephi 1:30). Som grund til det anføres, at »de havde mange børn, som voksede op og blev ældre, så de blev selvrådige, og de blev ved løgne og smiger forledt« (3 Nephi 1:29). Folk, der bliver »selvrådige«, mister deres lydighed og lære villighed, selve indbegrebet af det at være som små børn og være som Kristus.

Mormons Bogs profeter skrev på pladerne i håb om, at vores børn og deres ville »modtage den dem med taknemligt hjerte og tage dem under overvejelse, så at de må lære ... med glæde« (Jakobs Bog 4:3; fremhævelse tilføjet), andre vigtige barnlige egenskaber.

FRELSESENS KÆRLIGHED TIL SMÅ BØRN

Den smukke og inspirerende beretning om Jesus, der velsigner børnene, findes i tre af de fire evangelier (se Matt 19:13–15; Mark 10:13–16; Luk 18:15–17). De tre beretninger er lidt forskellige. Matthæus skriver, at Jesus »lagde hænderne på dem« (Matt 19:15). Lukas skriver ikke noget om, at han velsignede dem. Kun i Markus' beretning finder vi denne smukke beskrivelse: »Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem« (Mark 10:16). Vi ved ikke, hvor mange børn, der nød den velsignelse at blive taget op i hans favn, så han kunne lægge hænderne på dem og velsigne dem. Kunstnere har skildret den smukke scene, der viser Jesus, som holder de små børn og velsigner dem. Og heldigvis for os alle, voksne inklusive, har han lovet, at hvis vi holder Guds bud og viser os trofaste, så »vil [jeg] slutte dig i min kærligheds arme« (L&P 6:20).

Blandt mine bedste minder fra min tid i Primary er erindringen om at synge de dejlige børnesange. En af mine yndlingsange er »Engang var Jesus et lille barn«.

*Engang var Jesus et lille barn,
et lille barn som jeg,
han var sød, og han lærte mig
at gå på rette vej,
så, lille ven, må du og jeg
lære at følge på hans vej
(Børnenes sangbog, s. 34)*

Hele den sang fik mig til at føle, at Jesus elskede mig og alle børn. Skønt teksten ikke sagde det, så var hans kærligheds Ånd virkelig for mig. Og det vækkede i mig, både som primarybarn og den dag i dag, den største kærlighed og respekt for Frelseren og et ønske om at blive som ham.

Når jeg læser de fire evangelier i Det Nye Testamente, især miraklerne og helbredelserne og velsignelserne af de små børn, så føler jeg den samme kærlighed, nemlig hans kærlighed til mig og min kærlighed til ham. Mormons Bog er det eneste skrift, der rummer beretningen om Jesu besøg som opstandent væsen blandt dem, der overlevede ødelæggelserne i det forjættede land. Han bad dem om at føre børnene frem til ham og lade dem sidde på jorden omkring ham. Derefter bad Jesus for børnene og

Og det skete, at han underviste og betjente børnene, som tilhørte menneskeskaren ... og de talte store og forunderlige ting til deres fædre, ja, større end han havde åbenbaret for dem.»

deres forældre. »Ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl«, fortalte de, da de havde hørt ham bede for dem (3 Nephi 17:17).

Efter denne særlige oplevelse »græd han, og mængden bar vidnesbyrd derom, og han tog deres små bøn, *det ene efter det andet*, og velsignede dem og bad til Faderen for dem« (3 Nephi 17:21; fremhævelse tilføjet). Vendingen *det ene efter det andet* findes også i 3 Nephi 11, da Jesus først viste sig for folket: »Og mængden trådte frem og stak hænderne i hans side og følte arrene efter naglerne i hans hænder og fødder; og dette gjorde de,

den ene efter den anden, indtil de alle var gået frem, og de så med deres egne øjne og følte med deres egne hænder, og nu vidste de med sikkerhed og bar vidnesbyrd derom, at det var ham, om hvem profeterne havde skrevet, at han skulle komme« (vers 15; fremhævelse tilføjet). Var der børn blandt dem, der havde denne vidunderlige oplevelse? Fik børnene to muligheder for at røre ved Frelseren og blive rørt af ham?

I slutningen af 3 Nephi 17 kan vi læse, at der var 2500 sjæle, som omfattede »mænd, kvinder og børn« (vers 25). Børnene må have udgjort

»... små børn er raske,
thi de kan ikke begå synd.
« De er »levendegjort i
Kristus«. De fødes sunde,
uskyldige og rene og »Adams
[og Evas] forbandelse er
borttaget fra dem«.

flere hundrede af det antal. Hvor lang tid har det ikke taget for Jesus at tage hvert enkelt af børnene, *det ene efter det andet*, og personligt velsignet det? Flere timer måske? Hvilket fantastisk udtryk for hans kærlighed og interesse for små børn.

Senere under Freiserens besøg hos dette folk »underviste og betjente [han] børnene, som tilhørte menneskeskaren ... og han løste deres tunge, og de talte store og forunderlige ting til deres fædre ... ja, selv spædbørn åbnede munden og udtalte forunderlige ting« (3 Nephi 26:14, 16). Denne begivenhed, der var en af de sidste under hans virke blandt Amerikas indbyggere, bekræfter vores identitet som Guds åndelige børn, der betyder, at selv meget små børn kan ledes til at sige ting, »der beskæmmer de vise og de lærde« (Alma 32:23).

SMÅ BØRN OG FRELSE

Da jeg tjente som missionspræsident, traf jeg et ægtepar, der var knust over deres spæde søns død. De unge par havde talt med andre trossamfund for at få hjælp og svar, men deres lære havde ikke givet dem nogen trøst. Og de havde ikke råd til en begravelse i deres egen kirke, derfor hjalp vi dem med begravelsen af deres søn.

Missionærerne begyndte at undervise dem, og i forældrenes ansigtsudtryk kunne de se den forandring, som

fandt sted i deres hjerte. Guddommelige lærdomme fra Mormons Bog begyndte at bortjage den sorg og tristhed, som de havde oplevet ved deres lille søns død.

Abinadis ord trøstede dem: »Små børn ejer ... det evige liv« (Mosiah 15:25). De erfarede, at evigt liv er det liv, som Gud lever, at leve for evigt som familier i Guds nærhed. Det er den største gave, han har givet os (se L&P 14:7). Desuden fik de at vide, at små børn ikke kan synde, fordi de er uskyldige (se Mosiah 3:16, 21; L&P 29:46–47) og ikke behøver at indgå de pagter med Kristus, som deres forældre skal indgå (se Mosiah 6:2).

Det spædbarn, som ægteparret havde mistet, havde løfte om evigt liv. For at opnå samme form for liv, som deres barn vil få, må forældrene omvende sig, blive som deres lille barn og indgå pagter med Gud, begyndende med dåb ved nedsænkning af en, der bærer præstedømmet, fulgt af bekræftelse som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og overdragelse af Helligånden.

Et af de spørgsmål, som parret stillede missionærerne, omhandlede dåb af deres afdøde barn. Brevet fra Mormon til hans søn Moroni omhandler dette emne med en tydelighed, der ikke overgås af noget andet skrift.

Mormon havde erfaret, at der herskede lærdomsrædselige diskussioner om barnedåb, og derfor skrev han til Moroni for at rette misforståelserne. Mormon adspurgte Herren, der ved Helligåndens kraft åbenbarede for ham, at »små børn er raske, thi de kan ikke begå synd« (Moroni 8:8). De er »levendegjort« i Kristus (vers 12). De fødes sunde, uskyldige og rene, og »Adams [og Evas] forbandelse er borttaget fra dem« ved Jesu Kristi forsoning (Moroni 8:8).

Mormon sagde, at vi skal forkynde »omvendelse og dåb for dem, som er ansvarlige og kan begå synd ... [men] små børn behøver ingen omvendelse, ej heller dåb« (vers 10–11).

Sandheden om, hvorfor små børn ikke har brug for dåb er vigtigt, og det er sjældent, at man finder så skarp en irettesættelse:

»... det er højtidelig gudsbespotelse, dersom I døber små børn ...

... den, som tror, at små børn behøver dåb, er i bitterheds galde og i syndens bånd; thi han har hverken tro, håb eller kærlighed; og derfor måtte han fare ned til helvede, dersom han skulle dø, medens han troede således.

... det er en skrækkelig ugudelighed at fornægte Guds rene barmhjertighed mod [små børn] ...

Og den, som siger, at små børn behøver dåb, fornægter Kristi barmhjertighed og tilsidesætter hans forsoning ...

Ve sådanne, thi de står i fare for død, helvede og evig pine. Jeg taler frimodigt, Gud har befaleet mig det« (versene 9, 14, 19–21).

Mormons Bog rummer den tydeligste og reneste lære om, at små børn har evigt liv ved Jesus Kristus, og at der ikke er nogen grund til at døbe dem.

FORÆLDRES ROLLE I UNDERVISNINGEN AF SMÅ BØRN

I vore dage, hvor familien er under konstant angreb, har Det Førte Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum udsendt »Familien: En proklamation til verden«. Et af dens centrale temaer er børns betydning. Det er interessant at bemærke, at der kun citeres ét skriftsted i proklamationen: »Sønner er en gave fra Herren« (Sl 127:3). I samme salme findes disse ord: »Lykkelig den mand, der fylder sit krog med dem« (vers 5). Den dyrebare gave fra Herren, som børn er, skal undervises og plejes.

Lige fra Adam og Eva har det været mønsteret, at forældre skal undervise deres børn: »Og Adam og Eva velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og

døtre« (Moses 5:12). Herren befalede Moses at »gentage [Herrens ord] for dine sønner ... både når du er hjemme, og når du er ude, når du går i seng, og når du står op« (5 Mos 6:7). Herren var utilfreds med Eli, da han havde forsømt at undervise og rettesætte sine sønner (se 1 Sam 3:13). Forfatteren til Ordsprogenes Bog skrev: »Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, selv når han bliver gammel, vil han ikke vige fra den« (Ordsp 22:6).

Apostlen Paulus belærte fædre: »... gør ikke jeres børn vrede, men opdrag dem med Herrens tugt og formaning« (Ef 6:4). Desuden skal børn adlyde deres »forældre i Herren; for det er ret og rigtigt« (Ef 6:1).

Jeg husker med glæde, når far og mor samlede os, deres små børn, omkring sig i det lille hjem i Mapleton i Utah i fyrterne og halvtredserne til familieaften. De læste historier for os fra *A Voice from the Dust* [En røst fra støvet], som var en fortælling om Mormons Bog. Vi elskede at spille spil, lege og spise lækre forfriskninger. Disse minder om hjem og retskafne forældre har motiveret min kone og mig, når vi har stået over for problemer i opdragelsen af vore børn.

Når jeg lyttede til min far, der læste historier fra Mormons Bog for os, udviklede jeg en kærlighed til

store profeter, missionærer og Guds tjenere. De mænd blev mine helte, og som dreng ville jeg være som dem. De var »retskafne forældre« (se 1 Nephi 1:1), der underviste og velsignede deres børn. Retskafne forældre nøjes ikke med at undervise, men gør meget, meget mere. Læg mærke til den ekstra dimension, der ligger i følgende tekster:

Lehi »formanede dem da med en øm faders hele kærlighed ... ja, således prædikede min fader for dem. Og efter at han havde prædikeret for dem og også profeteret for dem om mange ting, bad ham dem om at holde Herrens befalinger« (1 Nephi 8:37–38). *Retskafne forældre vejleder med omhed og fasthed.*

Inden sin død samlede Lehi alle sine efterkommere og bad dem om at vågne op og stå op og iføre sig »retfærdighedens rustning« (se 2 Nephi 1:13–23). Og så gav han dem sin sidste velsignelse (se 2 Nephi 4:2–12). *Retskafne forældre velsigner deres børn.*

Jakobs indfyldelse på sønnen Enos ses af denne udtalelse: »Se, jeg, Enos, ved, at min far var en retfærdig mand, thi han underviste mig« (Enos 1:1). Disse belæringer fik Enos til at bede om forsoningens velsignelser. *Retskafne forældre underviser deres børn om forsoningen og syndernes forladelse.*

ILLUSTRERET AF SCOTT SNOW

Jakobs indflydelse på sønnen Enos ses af denne udtalelse: »Se, jeg, Enos, ved, at min far var en retfærdig mand, thi han underviste mig«. Disse belæringer fik Enos til at bede om og søge efter forsoningens velsignelser.

Kong Benjamins kærlighed til sine sønner ses blandt andet i, at han underviste dem i sine fædres sprog, »for at de derigennem kunne blive til forstandige mænd, og for at de kunne få kundskab om de profetier, der var blevet talt« (Mosiah 1:2). Hvilken tekst underviste han dem ud fra? Profeternes skrivelser på pladerne, med en bøn om, at »ransage dem flittigt, så at I kan drage nytte deraf« (Mosiah 1:7). *Retskafne forældre underviser deres børn ud fra skrifterne og opmuntrer deres børn til at ransage dem.*

Alma, Almas søn, »lod sine sønner samles, for at han kunne give dem, hver især, befaling« (Alma 35:16). Han talte først til Helaman, så til Shiblon og til sidst til Corianton. Han belærte Helaman om at »lære visdom i din ungdom, ja, lær i din ungdom at holde Guds bud« og »se frem til Gud og lev og forkynd ordet« (Alma 37:35, 47). Alma roste Shiblon for hans flid og trofasthed og urokelighed (se Alma 38:2-3). Han rundede af med at råde ham til at beherske sine lidenskaber og sagde så: »Gå nu, min søn, og forkynd ordet for dette folk«

(Alma 38:12, 15). **Retskafne forældre erkender, at deres børn er forskellige og underviser dem derefter.**

Alma irettesatte sin søn Corianton og belærte ham om vigtige doktrinære emner, så som omvendelse, eksempel, retfærdighed, nåde, genoprettelse og forsoningen. Som med sine to andre sønner sagde han: »Min søn, du er kaldet af Gud til at prædike ordet for dette folk« (Alma 42:31). **Retskafne forældre irettesætter deres børn og underviser og forbereder dem til at forkynde Guds ord for andre.**

Da de to tusinde unge krigere var små, sad de ved deres mødres fødder og blev undervist om, at »dersom de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem« (Alma 56:47). Desuden udviklede disse krigere tro på Gud, fordi »de er unge, og deres sind er standhaftigt, og de sætter bestandig deres lid til Gud« (Alma 57:27). **Retskafne forældre lærer deres børn at sætte deres lid til Gud.**

Helaman belærte sine sønner, Nephi og Lehi, om at huske – huske på deres navne, huske på profeternes ord om forsoningen, og huske på, at de skulle bygge på Jesu Kristi klippe, han, som er verdens forløser. »Og de erindrede hans ord« (Helaman 5:6–14). **Retskafne forældre belærer deres børn om, at de skal bygge deres liv på deres Forløseres klippe.**

Mormons Bog slutter med det dejlige fader-søn-forhold mellem Mormon og Moroni. »Min elskede søn, Moroni! Jeg glæder mig inderligt over, at din Herre Jesus Kristus har ihukkommet dig ... Jeg erindrer dig altid i mine bønner og beder bestandig til Gud Faderen i Jesu, hans hellige barns navn, at han i sin uendelig godhed og nåde vil bevare dig i troen på hans navn indtil enden« (Moroni 8:2–3). **Retskafne forældre beder for deres børn.**

Mormons sidste nedskrevne ord til Moroni afspejler alle retskafne forældres ønske for deres børn: »Min søn, vær trofast i Kristus ... må Kristus trøste dig ... Og må Gud Faderens nåde ... forblive hos dig til evig tid« (Moroni 9:25–26). **Retskafne forældre underviser deres børn om håbet om evigt liv, som opnås gennem Jesu Kristi forsoning.**

Hvordan udretter vi bedst alt det, som vi skal med hensyn til vores børn? Frelseren rådede os: »Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet« (3 Nephi 18:21).

Når vi læser og studerer skrifterne med vores børn, viser vi dem, hvordan vi lærer at finde Herrens vej. Ved at læse Mosiah 4:11–16 kan vi for eksempel lære nogle af de vigtige sandheder, som kong Benjamin belærte angående, hvad

forældre kan gøre for at opdrage deres børn ordentligt. Disse sandheder udlægges ofte som befalinger, men når de ses i deres sammenhæng, står det klart at disse sandheder er naturlige fordele, normale følger eller konsekvenser, der følger retskafne handlinger. For det første sagde kong Benjamin, at vi altid skal »bevare i erindringen Guds storhed og jeres egen intethed samt hans godhed og langmodighed imod jer, uværdige skabninger, og ydmyge jer i største ydmyghed, daglig påkalde Herrens navn og være bestandige i troen på det, der skal komme« (vers 11).

De næste fire vers omhandler følgerne eller fordelene ved at følge det råd, der blev givet i vers 11. Læg nøje mærke til antallet af »I skal« og »I vil«-henvisninger, såvel som antallet af »I vil ikke«-henvisninger i versene 12 til 16.

Når vi overvejer disse ord, vil vi snart opdage, at disse instrukser bliver en liste over nogle af de herlige følger af vores retskafne virke blandt vores børn. Vi vil få en større forståelse af børns værdi, deres guddommelige egenskaber og kvaliteter, og vores himmelske Faders syn på dem. Og så stræber vi efter opfyldelsen af disse ord: »Alle dine sønner skal være oplært af Herren, dine sønner får stor lykke« (Es 54:13; se også 3 Nephi 22:13). □

LIAHONA

LILLE LIAHONA

148. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELIGE • NOVEMBER 1999

Præsident James E. Faust

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Efter et interview med Rebecca M. Taylor

ILLUSTRERET AF TADD R. PETERSON

Mine bedsteforældre havde en gård i den lille by Oak City i Utah. Mens jeg voksede op, tilbragte jeg mine somre og andre ferier der. Vi var i familie med de fleste andre i byen, og det var herligt at være sammen med kærlige tanter, onkler, fætre og kusiner.

Ofte dyrkede jeg sport sammen med mine fætre. Jeg holdt også af at læse bøger. Nogle gange skældte mine tanter mig ud, når jeg sad og læste, og så sagde de, at jeg skulle gå ud og

lege med mine fætre og kusiner. Men takket være min interesse for læsning, lærte jeg i en ung alder meget af den store litteratur at kende, og det er jeg taknemlig for i dag.

En dag, mens jeg var dreng, fandt min far et lille vildfarent lam ude i ørkenen. Lammets hjord var draget videre, og hvis vi ikke havde taget det med, ville prærieulvene nok have ædt det. Og hvis prærieulvene ikke åd det, så ville det sulte ihjel. Så min far tog det med hjem og lod mig passe det.

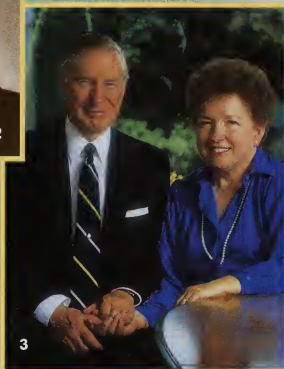
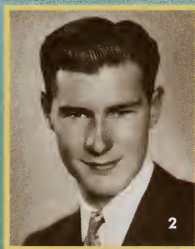

Jeg fodrede mit lam med en flaske, og snart blev det stærkt og sundt. Lammet og jeg blev gode venner. Hvis jeg kaldte på det, kom det straks løbende. Vi holdt af at lege sammen ude på græsset. Ofte lå jeg med hovedet på dens pels og stirrede op på skyerne, der drev forbi på den blå himmel.

En nat kom der et frygteligt uvejr. Normalt låste jeg mit lam inde i laden hver aften, men den aften kom jeg først i tanker om det, da jeg var kommet i seng. Mens jeg lå der, kunne jeg høre vinden hyle, og jeg kunne høre mit lille lams skræmte brægen. Men jeg havde ikke lyst til at forlade den rare, varme seng for at tage mig af det.

Da jeg vågnede den næste morgen, opdagede jeg, at jeg ikke var den eneste, der havde hørt mit lams brægen. Nogle hunde havde hørt det og dræbt det. Jeg var sønderknust. Min far så på mig med et skuffet udtryk i ansigtet. »Min dreng,« sagde han, »kunne jeg ikke engang betro dig et lille lam?«

Jeg har aldrig glemt den lektie, som jeg lærte

1. Som tredårig (yderst til højre) sammen med sin storebror Gus (yderst til venstre) og lillebror Rex.

2. Som missionær i Brasilien i 1940.

3. President Faust og hans hustru Ruth Wright Faust.

den dag. Jeg besluttede, at når et lam havde brug for omsorg, eller når nogen havde brug for min hjælp, så ville jeg straks tage mig af det, og ikke vente til et mere »belejligt« tidspunkt.

Min mor, Amy Finlinson Faust, lærte mig meget om tro og vidnesbyrd. Hun var en kvinde med en enkel, men dyb tro, og hun studerede ofte Mormons Bog. Hun underviste altid mig og mine brødre i evangeliet ved at citere, hvad Herren havde sagt i skrifterne. Hun havde en forbløffende forståelse af Mormons Bog.

Jeg har altid haft et vidnesbyrd om evangeliet. Jeg har ikke altid forstået det hele, men i min barndom blev mit vidnesbyrd styrket, når jeg bad, og mine bønner så blev besvaret. På den måde lærte jeg betydningen af at bede og lytte til Ånden.

Jeg lærte også skrifternes betydning at kende. Når vi læser i skrifterne, føler vi næsten, at vi kender de store personer som David, der slog Goliat ihjel, Shadrak, Meshak og Abed-Nego, der blev kastet i en brændende ovn, men slap uskadte fra det, og Daniel, der blev kastet i løvekulen, men blev beskyttet af Guds engel. Vi har hver især vores måde at forholde os til disse mennesker på. For eksempel kan vi styrke vores tro og vores selvværd, når vi læser om David og Goliat. David var en lille vogterdreng, den yngste i sin fars familie, da han besejrede Goliat. Af hans historie kan vi lære, at uanset hvem vi er, kan vi udrette gode ting med Herrens hjælp.

Et skriftsted, der giver mig stor trøst er Sl 46:11: »Stands, og forstå, at jeg er Gud.« Det er vigtigt for os alle sammen at indse, at vi er Guds sønner og døtre, og at han tager sig af os. Han elsker os, våger over os og vil hjælpe os, hvis vi bare vil give ham lov. □

TÆL DINE VELSIGNELSER

Sydney S. Reynolds

»Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5).

En af de største velsignelser, som vi modtager på grund af vores tro på Jesus Kristus, er svar på vores bønner. Da Jim var lille, havde han et par sporer. En dag, da han kom ind efter at have redet på sin hest, var han ulydig, og hans mor sendte ham op på hans værelse. Han var så vred, at han kylede sin sporer ned ad trappen. Senere sagde han undskyld til sin mor. Men næste gang han ville ude at ride på sin hest, kunne han ikke finde sine sporer. Han ledte overalt. Til sidst knælede han og bad til sin himmelske Fader. Da han havde bedt, ledte han igen – og fandt dem. Denne oplevelse blev begyndelsen til Jims vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader hører og besvarer bønner.

Når vi beder oprigtigt til vor himmelske Fader, har vi lettere ved at lytte til Helligåndens stille, sagte røst. Helligånden kan belære os, vejlede os og give os fred i hjertet. Det er nogle af de velsignelser, som vi kan få, når vi har tro på Jesus Kristus.

Nogle gange har vi brug for styrke, fordi livet er hårdt for os. Christy ville gerne lære Trosartiklerne udenad og få sin Evangeliet i funktion-belønning. Det var meget svært for hende, fordi hun led af en sygdom, der hedder spastisk lammelse. Men Christy troede på, at vor himmelske Fader ville hjælpe hende. Hun lyttede til bånd med sange om Trosartiklerne igen og igen. Hun øvede sig flittigt, lærte at synge alle sangene og fik sin belønning. Hendes familie og venner blev velsignet af hendes gode eksempel.

Når vi tæller vores velsignelser, kan vi sige: »Mine bønner bliver besvaret, jeg modtager vejledning og trøst, og jeg kan modtage styrke til at overvinde

prøvelser.« Tro på Jesus Kristus kan virkelig velsigne vores liv.

Instruktioner

Brug side 5 til at lave en liste over nogle af de velsignelser, som du er taknemlig for. På de andre tre sider i hæftet kan du nedskrive oplevelser, hvor du eller nogen fra din familie fik svar på en bøn, vejledning fra Helligånden eller styrke og trøst. Du laver takkebogen ved at klippe langs den stiplede linje og hæfte siderne sammen. Læg hæftet i din dagbog, så du husker at tælle dine velsignelser.

Forslag til fællestid

1. Lav store, enkle puslespil i hver sin farve med enkle tegninger af et hjem, en familie, jorden og en kirkebygning. Del brikkerne ud til børnene. Tal om nogle af de ting, som vi kan være taknemlige for. Fremstil farvede kort i samme farver som puslespillene. Mens I synger sange om taknemlighed, hjem, familie, kirke og den smukke jord, blander du kortene. Når musikken stopper, viser du det kort, der ligger øverst. Bed et barn, der har en brik i samme farve som kortet, om at nævne noget, som han eller hun er taknemlig for. Derefter lægger de brikken til puslespillet. Fortsæt indtil alle brikkerne er samlet. Bed et barn om at læse L&P 59:7. Spørg, hvordan vi kan vise vores taknemlighed. Lad børnene tegne tegninger af noget, de er taknemlige for. Forslå dem at bruge tegningerne som puslespil og gennemføre denne aktivitet til deres familieaften derhjemme.

2. Bed børnene om at nævne nogle mennesker fra skriften og Kirkens historie, som fik styrke til at overvinde prøvelser på grund af deres tro på Herren. Lad hver klasse vælge en historie og kort dramatisere den. Mulige historier: Almas folk – Mosiah 24:8–22, Helamans sønner – Alma 57:19–27, Ruth og No'omi – Ruth 1:1–17, 22; 2:1–2, 7–12, Daniel og hans venner – Dan 1:3–17, Shadrak, Meshak og Abed-Nego – Dan 3, David og Goliat – 1 Sam 17:39–51. Læs Alma 36:3 sammen. Bær dit vidnesbyrd om, at Herren vil hjælpe dem, der stoler på ham. □

JEG TÆLLER MINE VELSIGNELSER

Jeg hedder _____.

Jeg er _____ år gammel.

I dag er _____.

Her er nogle af de velsignelser,
som jeg er taknemlig for:

Min himmelske Fader hører og
besvarer mine bønner
(se Mormon 9:21).

Helligånden vejleder mig og
hjælper mig med at vælge det
rette (se Joh 14:16, 26).

Jeg modtager styrke og trøst,
når jeg har prøvelser
(se Alma 36:3).

Hvem har brug for mine bønner?

Janene Dykstra

ILLUSTRÆRET AF JULIE F. YOUNG

Hvad fortæller de skriftsteder os,« spurgte far, mens han lukkede sit eksemplar af Mormons Bog.

Fireårige Tim svarede hurtigt: »Jesus sagde, at vi altid skulle bede.«

»Det er rigtigt, Tim,« sagde far. »Tror du, at du kan have en bøn i hjertet hele dagen i dag? Du skal ikke kun bede om noget til dig selv. Se efter andre, der har brug for velsignelser, og bed for dem. Vi beder for dem igen, når vi holder familiebøn i aften.«

Mor rejste sig: »Nu skal vi vaske op efter morgenmaden, og far skal ind på kontoret.«

Da far gik ud mod hoveddøren, fulgte Tim efter og tog ham i hånden: »Far, jeg skal nok prøve at finde nogen, som har brug for mine bønner i dag.«

Far gav Tim et kram. »Godt. Jeg er sikker på, at det vil glæde vor himmelske Fader.«

Senere den morgen gik Tim med sin mor hen på biblioteket for at aflevere bøger. Han så en dame, der stod med et lille barn. Det lille barn blev

ved med at græde, selv om moderen trøstede det. Den lille så ud, som om hun havde brug for Tims bøn. Tim bad i sit hjerte: »Kære himmelske Fader, velsign den lille, så hun bliver glad og tier stille.«

Efter frokost gik Tim ud for at køre på sin trehjulede cykel. Naboerne vinkede til ham. Tim så hr. Rasmussen hjælpe sin kone op af kørestolen og over i bilen. »Kære himmelske Fader,« bad Tim. »Jeg kan godt li' familien Rasmussen. Vil du ikke nok gøre fru Rasmussen rask.«

Om eftermiddagen ringede det på døren. Det var klaverstemmeren. Tim kunne godt lide at se ham stemme klaveret ved hjælp af sine redskaber. Tim bad vor himmelske Fader om at hjælpe klavermanden til at gøre sit arbejde godt.

Inden Tim skulle i seng, samlede familien til familiebøn. »Fandt du nogen at bede for i dag?« spurgte far.

»Jeg fandt tre mennesker, som havde brug for mine bønner. En lille baby, fru Rasmussen og klaverstemmeren,« svarede Tim.

»Det var godt, Tim,« sagde mor. »Jeg er sikker på, at vor himmelske Fader hørte dine bønner, og han vil besvare dem.«

»Vil du bede for os i aften, Tim,« spurgte far.

Da Tim bad, huskede han igen at bede for de mennesker, som havde haft brug for hans bønner i løbet af dagen. □

SMÅ VENNER

VI KAN BEDE TIL

Jeanne Ellerbeck

ILLUSTRERET AF JULIE F. YOUNG; FOTO: TAMARA HAMBLEN

Vor himmelske Fader har *altid* tid til at høre på os. Vi taler med ham ved at bede. Vi kan bede til ham når som helst, men der er bestemte tidspunkter, hvor vi især beder. Nogle af disse tidspunkter er vist her. Følg vejledningen og byg huset (se fotografiet til højre). Anbring så de to figurer på deres pladser i de to værelser for at vise, hvornår de beder. □

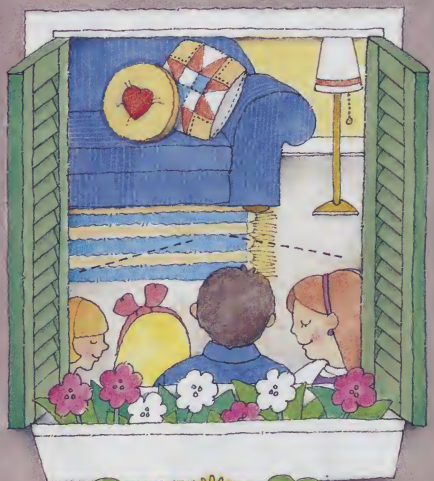

VOR HIMMELSKE FADER

Instruktioner

1. Tag forsigtigt disse to sider ud af bladet og lim dem på et stykke karton.
2. Klip huset og de to figurer ud. Klip sprækker langs de stiplede linjer i hvert værelse.
3. Fold husdelene langs de prikkede linjer og sæt dem sammen med tape. (Se billedet).

FOLD

TAPE

Jeg hev den midterste skuffe ud af kommoden og pløjede mig igennem den, så det tøj, jeg ikke skulle bruge, faldt på gulvet. Vi skulle være klædt i tøj, der havde skolens farver, i dag, og jeg kunne ikke finde min blå trøje. Endelig fik jeg øje på et blåt ærme, som stak op af den nederste skuffe, og jeg greb den krøllede trøje. Jeg prøvede at glatte den ud, inden jeg hurtigt trak den over hovedet og styrtede ud af døren.

»Farvel, mor,« sagde jeg og kysede hende på kinden, inden jeg drøned ned af indkørslen mod busstoppestedet. Fra fortovet kunne jeg se, at den sidste elev var ved at stå på bussen.

En eller anden må have fortalt buschaufføren og alle andre, at jeg kom, for de vendte sig alle

sammen og så mig spæne hen mod bussen. Uden at se op fandt jeg mig et tomt sæde, hvor jeg slukøret satte mig.

Da vi nåede hen til skolen, opdagede jeg hurtigt, at jeg havde glemt mit kladdehæfte. Aftenen før havde jeg måttet regne et stykke om fire gange, før jeg fik det rigtigt, og nu havde jeg glemt det derhjemme, hvor jeg ikke havde nogen gavn af det.

Da skolen var forbi, følte jeg mig helt nedtrykt. Jeg traskede hjem fra busstoppestedet, mens jeg gennemgik dagens fortrædeligheder i tankerne. Men så dukkede en rarere tanke op: *Måske har mor bagt nogle af sine lækre kager. De lækre kager med mønster på. Friskbakte og med mælk til.* Jeg glædede mig allerede.

ALDRIG ALENE

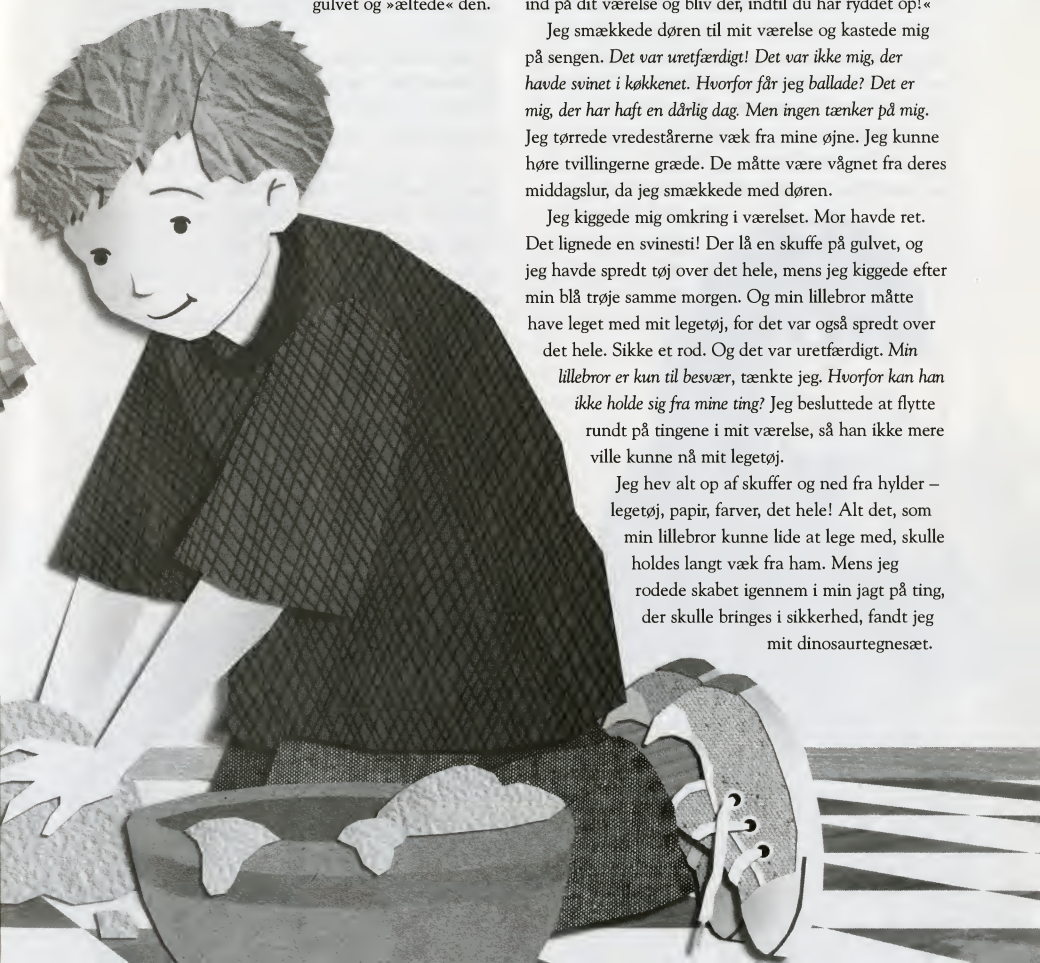
Ann Michelle Nielsen

(BYGGET OVER EN VIRKELIG BEGIVENHED)

Men mit gode humør blev hurtigt ødelagt, da jeg trådte ind i køkkenet. Det var min lillebror, og ikke min mor, der havde haft travlt i køkkenet! Der gik et hvidt spor fra meldåsen og ud til midten af gulvet, hvor han sad og rodede med en skål »dej«. »Hvad laver du?« spurgte jeg.

»Jeg bager brød. Ligesom mor,« svarede han, mens han kastede en klump ud på gulvet og »æltede« den.

Enhver anden dag ville jeg måske have moret mig over min lillebrors »madlavning«, men ikke i dag. Jeg var rasende. Jeg ville mødes med varme kager, ikke en lillebror, der havde svinet alt til.

I samme øjeblik kom mor ud i køkkenet og opdagede katastrofen. »Hvad i alverden sker der?« spurgte hun. »Michelle, hvorfor lader du ham bare svine sådan?« Hun hævdede stemmen. »Og dit værelse ligner en svinsti. Gå ind på dit værelse og bliv der, indtil du har ryddet op!«

Jeg smækkede døren til mit værelse og kastede mig på sengen. *Det var uretfærdigt! Det var ikke mig, der havde svinet i køkkenet. Hvorfor får jeg ballade? Det er mig, der har haft en dårlig dag. Men ingen tænker på mig.* Jeg tørrede vredestråerne væk fra mine øjne. Jeg kunne høre tvillingerne græde. De måtte være vågnet fra deres middagslur, da jeg smækkede med døren.

Jeg kiggede mig omkring i værelset. Mor havde ret. Det lignede en svinsti! Der lå en skuffe på gulvet, og jeg havde spredt tøj over det hele, mens jeg kiggede efter min blå trøje samme morgen. Og min lillebror måtte have leget med mit legetøj, for det var også spredt over det hele. Sikke et rod. Og det var uretfærdigt. *Min lillebror er kun til besvær, tænkte jeg. Hvorfor kan han ikke holde sig fra mine ting?* Jeg besluttede at flytte rundt på tingene i mit værelse, så han ikke mere ville kunne nå mit legetøj.

Jeg hev alt op af skuffer og ned fra hylder – legetøj, papir, farver, det hele! Alt det, som min lillebror kunne lide at lege med, skulle holdes langt væk fra ham. Mens jeg rodede skabet igennem i min jagt på ting, der skulle bringes i sikkerhed, fandt jeg mit dinosaurtegnesæt.

Imens havde mor været inde på tvillingernes værelse for at få dem til at falde til ro. Da hun vendte tilbage til køkkenet, opdagede hun, at min lillebror var ved at rydde op efter sig. Han havde trukket et vådt viskestykke gennem dejen og smurt en klistret masse ud over gulvet helt hen til vasken.

Da mor endelig havde fået skik på køkkenet, kiggede hun ind på mit værelse, hvor hun så mig sidde oven på en endnu større dyngede rod og lege med mit dinosaurtegnesæt. Jeg vidste med det samme, at jeg var i knibe. Hendes øjne blev store, og hun åbnede munden for at sige noget. Men i stedet begyndte hun bare at græde og gik sin vej med et nedslået udtryk i ansigtet.

Jeg havde det forfærdeligt. Alt var bare gået galt – min trøje, bussen, lektierne, min lillebror – og nu var mor vred på mig. Jeg følte mig helt alene. Da jeg ikke anede, hvad jeg ellers skulle gøre, knælede jeg ved min seng og

bad. »Kære himmelske Fader, vil du ikke nok hjælpe mig. Hjælp mig at gøre det hele godt igen. Gør min mor glad igen. Hjælp hende til at elske mig, selv om jeg har rodet på mit værelse. Vil du ikke nok hjælpe mig, kære himmelske Fader?« Mens jeg stadig lå på knæ, begravede jeg ansigtet i puden og hulkede.

Kort efter hørte jeg mor ude på gangen. Jeg satte mig op, greb en trøje og lod, som om jeg var ved at lægge den på plads. Jeg ville ikke skældes ud igen for ikke at lave noget.

Da mor kom ind på mit værelse, havde hun røde, ophovnede øjne, der så værre ud end mine. Hun spurgte stille, om jeg havde bedt. Jeg tøvede lidt, fordi jeg vidste, at jeg skulle have ryddet op, men så nikkede jeg.

Mor ryddede en plads ved siden af mig og satte sig, så lagde hun armene om mig. »Jeg elsker dig,« sagde hun. »Jeg er ked af, at jeg blev vred på dig. Jeg er ked af, at du har haft en dårlig dag. Jeg har selv haft en dårlig dag, og jeg var ved at bede om hjælp, da Ånden hviskede til mig, at du også bad for mig.«

»Er det rigtigt?« spurgte jeg. »Vor himmelske Fader hørte min bøn, og Helligånden fortalte dig det?«

»Ja,« svarede mor og smilede.

Jeg begyndte at græde igen, men denne gang græd jeg, fordi jeg vidste, at der var én, som holdt af mig. Min himmelske Fader havde set min skrækelige dag, og han vidste, at jeg havde mere brug for kærlighed end for et rent værelse. Og selv om jeg ikke fik varme kager, følte jeg mig varm inden i, fordi jeg vidste, at jeg aldrig er alene. □

SIG TAK

Ældste Hugh W. Pinnock fra De Halvfjerd

En køn, ung kvinde fortalte denne historie ved en stavskonference. Hun sagde: »Jeg er omvendt til Kirken og kommer fra den nordlige del af staten New York. Mine forældre ville gerne have, at deres børn skulle have evige familier.

Vores familie flyttede til Utah, og med tiden fandt jeg mig en mand. Han var præsident for den lokale motorcykelklub og gik med sort læderjakke og motorcykelstøvler. Vi kørte på motorcykel sammen – det var nok ikke lige det, min mor havde håbet på – men på det tidspunkt, havde jeg forladt Kirken.

Vi flyttede ind i et hus. Ofte samledes alle vores venner der. Jeg er bange for, at naboerne ikke var rigtig trygge ved os. Mindst en af naboerne kaldte sine børn ind, når vi var i nærheden.

Men ved I, hvad vores naboer gjorde? De slog vores græsplæne, fordi vi ikke havde nogen græsslåmaskine. De kom med blomster, når en af os var syg, og tit kom de med mad eller hjælp med at ordne småting i huset. Naboernes børn legede med vores lille datter, og de holdt endda en fødselsdagsfest for hende. Da vi ville takke vores naboer, sagde de bare:

»Vi kan vel alle lide at hjælpe hinanden.« De fik os til at føle os velkomne.

Omkring ti måneder senere udsiftede vi vores sorte læderjakker og motorcykelstøvler med templets hvide tøj. Da vi knælede over for

hinanden ved alteret i templet og så os omkring i lokalet, var alle vores naboer der. Alle dem, der havde slået vores græs og hjulpet os.«

En kendt forretningsmand og kristen prædikant fra New York har sagt meget godt om vores medlemmer. Han bemærkede: »Et af de mest bemærkelsesværdige træk ved Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er, at I ... koncentrerer jer om at gøre det, som I mener, at Jesus ønsker, at I skal gøre.«

Howdan gør vi det, som Jesus ønsker, at vi skal gøre? Hvordan takker vi for forsoningen? Hvordan viser vi taknemlighed for hans lærdomme og templets ordnancer og pagter? Det gør vi ved at elske Gud, ved at elske vores næste og ved at holde budene. □

Tilpasset fra en tale ved aprilkonferencen 1987.

SKATTE

Vivian Paulsen
ILLUSTRERET AF DICK BROWN

Hver eneste dag modtager du velsignelser fra din himmelske Fader. Selv på dage, hvor du ikke føler dig godt tilpas eller glad, modtager du stadig mange velsignelser fra ham. Måske skinner solen, eller måske fik du en god karakter ved en prøve, eller måske har din mor lavet et glas kold saft til dig. Se dig omkring. Hvis du ser godt efter, vil du få øje på vidunderlige velsignelser. Hvis du dagligt kigger efter dine velsignelser, bliver du mere glad.

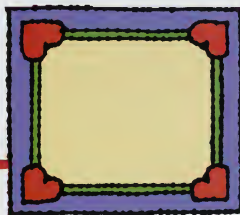
Lav din egen skattekiste til velsignelser. Find en lille æske. Udsmyk den, så den ligner en skattekiste. Tag så forsigtigt denne side og den næste ud af bladet, lim skattemærkaterne på karton og klip dem ud. Når du opdager en velsignelse derhjemme, så skriv den (eller få en anden til at skrive for dig) på et *hjemme*-mærkat, og læg den i din skattekiste. Når du opdager en velsignelse i din familie, kan du skrive den på en *hjerter*-mærkat. Der er *bog*-mærkater til velsignelser henne på skolen, *kirke*-mærkater til velsignelser i Kirken, *blomster*-mærkater til velsignelser blandt vennerne, *træ*-mærkater til velsignelser i nabolaget og blanke mærkater til alle andre velsignelser.

Hvis du udfylder en mærkat, hver gang du kommer i tanker om en velsignelse, vil din kiste snart være fyldt. Planlæg en særlig familieaften om taknemlighed. Luk din skattekiste op sammen med familien og fortæl, hvorfor du er taknemlig for dine skatte – de velsignelser, som vor himmelske Fader har givet dig. □

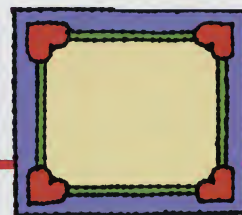
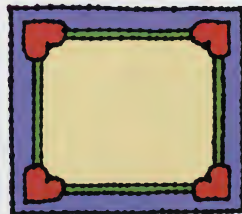
SKATTE- MÆRKATER

VELSIGNELSER I HJEMMET

VELSIGNELSER I
FAMILIEN

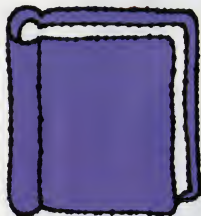
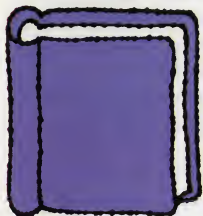

VELSIGNELSER
FRA VENNER

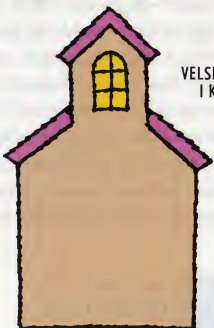
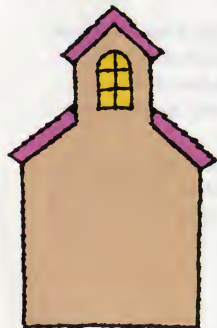
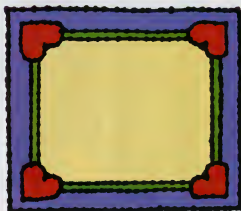
VELSIGNELSER PÅ SKOLEN

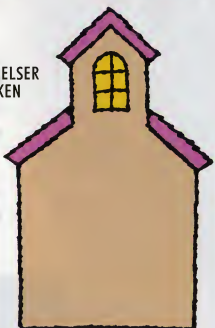
VELSIGNELSER I
NABOLAGET

ANDRE VELSIGNELSER

VELSIGNELSER
I KIRKEN

»STOP!«

Barbara Jean Jones

HISTORIEFORTÆLLEREN FRA GALLIÆ, AF DEL PARSON
ILLUSTRERET AF SPENCER BLIDD

Renee Higgins er født i Haiti, et land, der ligger på en lille ø i Det Caribiske Hav. Da hun var otte år gammel, flyttede hun og hendes mor til Utah for at være tættere på Renees tanter, onkler, fætre og kusiner.

Da de var flyttet dertil, fortalte Renees familie og venner hende og hendes mor om evangeliet. Kort efter begyndte missionærerne at undervise dem.

Til at begynde med var Renee ikke sikker på, at hun ville døbes. Men så en dag læste en af missionærerne et skriftsted om dåb fra Mormons Bog. Profeten Nephi sagde, at dåb er som en port til en sti, der fører til vor himmelske Fader. Han beskrev også velsignelserne ved at modtage Helligåndens gave efter dåben. (Se 2 Nephi 31:17–18).

Renee fik en varm, glad følelse i hjertet. Hun vidste, at hun gerne ville vende hjem til sin himmelske Fader. Og hun ville gerne have Helligåndens gave. Hun mente, at Helligånden ville blive en god ven og ledsager, som kunne hjælpe hende gennem hele livet. Kort efter blev hun og hendes mor døbt.

En vinterdag kort efter sin dåb fik Renee en opvisning i Helligåndens beskyttelse. Da hun gik ud af døren til sin skole, hørte hun en stemme, der sagde: »Stop!« Hun så sig omkring. Hun kunne ikke få øje på nogen, så hun begyndte at gå igen. Atter hørte hun en stemme, der sagde: »Stop!« Hun adlød.

Lige da hun stoppede op, skred en dynde sne og store isklumper ned fra bygningens tag og landede lige foran hende! Hendes hjerte hamrede, da hun så på sneen. Hvis de isklumper havde ramt hende i hovedet, kunne hun være kommet slemt til skade.

Renee vidste, at Helligånden havde advaret hende, så hun stoppede. Den nat takkede hun i sin bøn sin himmelske Fader for Helligåndens gave. □

Renee Higgins, 9 år,
Capitol Hill 1. Ward,
Salt Lake Stav,
Salt Lake City i Utah.

IFØRT BARMHJERTIGHEDENS KLÆDNING

Vor himmelske Fader forventer, at alle hans børn elsker hinanden: »Og frem for alt, ifør jer kærlighedens bånd som en kåbe, thi det er fuldkommenhedens og fredens bånd« (L&P 88:125).

Barmhjertighed er hjertets gerning. Det er ikke bare hengivenhed, men den største og stærkeste form for kærlighed. Det er Kristi rene kærlighed. Hvis vi elsker Herren af hele vores hjerte, bliver det lettere at elske andre. Og når vi gør det, bliver vi mere som ham.

KÆRLIGHEDENS GAVE

Det er ikke muligt at udvikle den form for kærlighed uden Herrens hjælp. Det er faktisk en gave – en guddommelig gave, der gives til dem, der flittigt søger at følge ham ved lydighed, tjeneste og offervillighed: » ... bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, der er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere« (Moroni 7:48).

En søster, der i mange år havde været vred på sin far på grund af den opdragelse, hun havde fået, indså, at hun måtte ændre indstilling. »Da jeg læste, hvad Frelseren og vores profeter har sagt om at ændre indstilling, slog det mig, at mit hårde hjerte ikke skadede min far, men det påvirkede alle sider af mit liv, i særdeleshed mit forhold til min himmelske Fader.«

I næsten to år fastede og bad hun om denne forandring. Og så en aften, da hun deltog i et møde om forælderrollen, skete det: »Min sjæl fyldtes med kærlighed til min far, og jeg kunne slet ikke holde det i mig.« Efter mødet kørte hun og hendes mand hen til faderens hjem. »Jeg ringede på dørklokken. Da døren blev åbnet, så jeg en meget vred mand, og min far smækkede døren i. Jeg ringede på igen. Til sidst lukkede han mig ind, men kun fordi jeg ikke ville gå min vej.

Jeg anede ikke, hvad jeg skulle sige. Jeg havde tænkt, at jeg ville sige noget i stil med: »Jeg tilgiver dig for, at du ikke var nogen god far.« Men der tog jeg helt fejl. Mens vi sad sammen, tog jeg hans hånd i min, så ham i øjnene og sagde: »Du skal vide, at jeg elsker dig, og jeg er glad for, at du er min far.« Miraklet var, at jeg faktisk mente, hvad jeg sagde! Min vrede og mine sårede følelser var vendt til kærlighed.

Nu mange år senere er min kærlighed til min far vokset og vokset. Hans personlighed har ikke ændret sig, men en kærlig himmelske Fader har helbredt mit hjerte. Jeg oplevede Kristi rene kærlighed.

KILDEN TIL MANGE DYDER

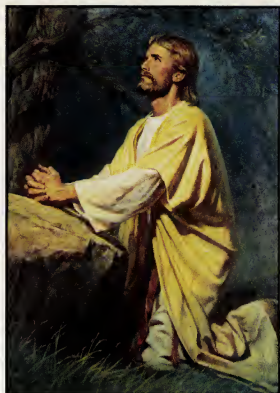
Når vi udvikler denne rene kærlighed, udvikler vi også andre

dyder. Præsident Brigham Young bemærkede: »Der er en dyd ... som, hvis den værnes om og praktiseres af de hellige, vil tilvejebringe frelse for tusindvis af mennesker.

Jeg hentyder til næstekærlighed eller kærlighed, hvorfra udgår tilgivelse, langmodighed, venlighed og tålmodighed« (*Kirkens præsidenteres lærdomme: Brigham Young, 1997, s. 217–218*).

Teksten fra en elsket salme opmuntrer os til at »give af mig selv og altid lindre andres sorg og savn« (»Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152). Kærlige hjertener udfører store gerninger, og intet giver os større glæde end at nære og praktisere de kristuslignende følelser, der tilskynder os til at gøre godt. □

DEN STØRSTE AF ALLE, AF DEL PARSONS

Hvordan kan jeg vide, om jeg er blevet tilgivet?

Jeg forstår omvendelsesprocessen, men hvordan kan jeg vide, om jeg er blevet tilgivet?

Svarene skal give hjælp og indsigt, men er ikke udtryk for Kirkens officielle lære.

VORES SVAR

Et af de sværeste trin i sand omvendelse er måske at føle, at vi er blevet tilgivet. Nogle gange mener vi, at fordi vi stadig kan huske vores synd og føler sorg over den, så har Herren ikke tilgivet os. Heldigvis er måden til at opnå Herrens tilgivelse ganske ligetil:

»Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.

Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, *han vil bekende dem og aflægge dem*« (L&P 58:42–43; fremhævelse tilføjet).

Bekendelse af synder er ofte vanskeligt og kræver stor ydmyghed, især hvis vi skal bekende vores fejltrin til biskoppen eller grenspræsidenten eller en anden, som vi har såret. Synder, der er så alvorlige, at de kan påvirke vores fællesskab eller medlemskab af Kirken, skal kendes for biskoppen eller grenspræsidenten. Men ved at erkende

vores synder, viser vi Herren, os selv og dem, som vi har såret, at vi har et ønske om at gøre den skade, vi har forvoldt, god igen, hvis det er muligt.

Selv om det er svært at bekende vores synder, kan det være endnu sværere at aflægge dem, især hvis vi har gentaget synden gennem længere tid. Men ved at skubbe synden fra os, viser vi, at vi har ændret os indvendig, at vi stræber efter indre fred og renhed, mere end vi stræber efter nogen øjeblikkelig tilfredsstillelse, som synden måske kan give os.

Hvis vi lever op til de krav, som Herren har stillet – nemlig at bekende og aflægge synden – vil Herren tilgive os. Men ud over det kan vi også fornemme i hjertet, at vi er blevet tilgivet, når vi oplever den samvittighedsfred, som kong Benjamins folk oplevede: »... Herrens ånd [kom] over dem, og de fyldtes med glæde, eftersom de havde fået forladelse for deres synder og fred

med samvittigheden« (Mosiah 4:3). Helligåndens helbredende indflydelse renser og trøster den virkelig omvendte.

Præsident Harold B. Lee fortalte om en ung mand, der var optaget af netop dette spørgsmål: »For nogle år siden sad præsident [Marion G.] Romney og jeg på mit kontor. Døren gik op, og en dejlig, ung mand trådte ind. Han havde et bekymret udtryk i ansigtet, da han sagde: »Brødre, jeg skal i templet for første gang i morgen. Jeg har begået nogle fejltrin før i tiden, og jeg har talt med min biskop og min stavspræsident, og jeg har lagt kortene på bordet. Og efter en periode med omvendelse, hvor jeg har vist, at jeg ikke har begået de fejltrin igen, har de fundet mig værdig til at tage til templet. Men, brødre, det er ikke nok. Jeg må vide, om Herren også har tilgivet mig, og hvordan kan jeg vide det?«

... Mens vi overvejede det, kom vi i tanker om kong Benjamins tale, som

findes i Mosiahs Bog ... Der var svaret.

Hvis den tid kommer, hvor du har gjort alt, hvad du kan for at omvende dig fra dine synder, uanset hvem du er og hvor du er, og hvis du har gjort, hvad du kunne for at gøre det godt igen, og hvis du har talt med de rette ledere i tilfælde af alvorlige synder, så vil du søge at vide, om Herren også har tilgivet dig. Hvis du under denne ransagelse finder fred med samvittigheden, så er det et tegn på, at Herren har godtaget din omvendelse« (»Stå på hellige steder«, *Stjernen*, marts 1974, s. 125–126).

Vi vil måske aldrig helt glemme vores fejltrin. Det er faktisk en velsignelse fra Frelseren. Det minder os om, at oplevelsen var smertefuld, og at vi ikke bør gentage vores overtrædelse, for »til den sjæl, som synder, skal de tidligere synder vende tilbage, siger Herren jeres Gud« (L&P 82:7). Men når vi bliver tilgivet, er vores tidligere synder ikke længere en del af os. Vi er fri fra dem. Vi vil muligvis lide under nogle af de langvarige konsekvenser, men vi vil ikke længere føle os tynget ned af skyld eller fortrydelse.

Hvis du vil vide mere om tilgivelse, så slå op i skrifterne. Find henvisninger til tilgivelse og forsoningen i konkordansen. Søg råd hos din biskop eller grenspræsident. Og bed så og spørg, om du har gjort alt, hvad du kan

for at omvende dig. Herren vil hjælpe dig til at finde den fred, du søger.

LÆSERNES SVAR

Satan forsøger at få os til at føle, at vores synder er for alvorlige til, at vi kan blive tilgivet, men vor himmelske Fader er nådig. Han vil befri os fra overtrædelsens lænker, hvis vi vil følge den sti, som han har udstukket.

*Berta M. Chávez,
Santa Fe Ward,
Comayagueta Stav i Honduras*

Vi ved, at vi er blevet tilgivet, når vi kan føle, at vores sjæl er helbredt ved forsoningens kraft. Vi kan opleve samme følelse, som kong Benjamins folk havde, da de blev tilgivet for deres synder.

*Koffi N'Goran Gerard,
Sogefiha Ward,
Abidjan Stav i Elfenbenskysten*

Jeg var mindre aktiv i ti år. I dag er jeg lykkelig, og jeg takker min himmelske Fader for, at han har tilgivet mig. Gennem omvendelse, tro, tålmodighed, bøn og overværelse af Kirkens møder ved jeg, at jeg er blevet tilgivet, fordi jeg føler Helligåndens tilstedeværelse igen, og jeg føler glæde.

*Claudia Rodrigues Gruber,
Innsbruck Gren,
Salzburg Stav i Østrig*

Berta M. Chávez

Koffi N'Goran Gerard

Claudia Rodrigues Gruber

Eldste Ilunga Mbidi Kiluwe

Janeth Viafara Borja

Juliana Lazzarotti Oliveira

Jesus Kristus sagde: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile ... For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:28, 30). Hvis du stadig bærer på skyldfølelser, efter at du har omvendt dig, så har du ikke modtaget den lovede fred. Et af Satans bedste våben er at få os til at tro, at vi ikke er blevet tilgivet for vore synder, eller at vi aldrig kan blive tilgivet.

*Eldste Ilunga Mbidi Kiluwe,
Den Demokratiske Republik Congo
Kinshasamissionen*

Omvendelse er den dejligste gave. Den forædler vores sjæl og forener os med Frelseren. Når mit liv er fuld af fred, ro og varig glæde, så ved jeg, at Frelseren har tilgivet mig. Når Åndens stadige følgeskab hjælper mig til at sky synden, og når Jesu billede er indprentet i mit åsyn, så ved jeg, at Gud har tilgivet mig, og at jeg har tilgivet mig selv.

*Janeth Viafara Borja,
Villa del Lago Ward,
Cali Stav i Colombia*

Læs i skrifterne, hold op med at gøre det forkerte, tilgiv andre, bær dit vidnesbyrd og endelig bed og spørg Gud, om du er blevet tilgivet. Jeg ved af personlig erfaring, at hvis du er blevet tilgivet, så vil vor himmelske

Fader gennem Helligånden give dig en rolig, fredfyldt følelse i hjertet.

*Juliana Lazzarotti Oliveira,
Santa Clara Gren,
Coimbra Distrikt i Portugal*

I Moroni 8:26 står der, at når du opnår tilgivelse for dine synder, vil Helligånden besøge dig. Når vi føler Guds Ånd, modtager vi hans håb, trøst og kærlighed.

*Masaki Keikyu,
Gokiso Ward,
Nagoya Stav i Japan*

Send os dit svar på nedenstående spørgsmål senest den 1. januar 2000. Svaret sendes til QUESTIONS AND ANSWERS, International Magazine, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150-3223, USA. Du skal vedlægge dit fulde navn, din alder, hjemadresse samt ward og stav. Hvis det er muligt, kan du vedlægge et foto af dig selv. Du vil ikke få fotoet tilbage. Hvis dit svar er meget personligt, kan du bede om, at dit navn bliver tilbageholdt. Vi trykker et repræsentativt udvalgt af de svar, som vi modtager.

SPØRGSMÅL: Jeg har en ven, der virker interesseret i Kirken. Han holder øje med mig, for at se, hvordan sidste dages hellige opfører sig. Men jeg begår jo så mange fejltrin. Hvordan kan jeg være et godt eksempel, når jeg er så ufuldkommen? □

DEN VIGTIGSTE LEKTIE

Erika DeHart

Da min mor ventede min søster Chantel, gættede hele familien på, om det nu blev en dreng eller en pige. Jeg var sikker på, at det ville blive en dreng, fordi vi allerede var syv piger. Vi havde kun tre drenge, og de var alle sammen ældre end mig. Jeg håbede, at jeg havde ret, for det ville være rart at få en bror, der ikke var stor nok til at drille mig. Men da Chantel blev født, blev jeg meget taknemlig for, at denne særlige pige som var min søster.

Chantel lider af Downs syndrom, hvilket gør det vanskeligt for hende at lære. Men vi har opdaget, at Chantel er fredsstifter. Når alle andre skændes eller råber efter hinanden, får Chantel os altid til at indse, at vi burde hjælpe og ikke såre hinanden.

Da Chantel blev ældre, blev hun og jeg venner. En dag forsøgte jeg at lære hende at binde snørebånd. Jeg viste

hende, hvordan det skulle gøre, og så løste jeg dem op, så hun kunne prøve. Efter et stykke tid var vi begge to helt modløse. Chantel havde svært ved at forstå, hvorfor jeg ikke bare bandt dem, så hun kunne gå ud og lege. Jeg tabte tålmodigheden og begyndte at tale højroset og sårende til hende. Hun blev rystet over min råben og så på mig med frygt og tårer i øjnene. Så snøftede hun og sagde med blid grødet stemme: »Jeg elsker dig.«

Nu var det min lillesøster, der underviste mig. Det, jeg lærte den dag, var meget vigtigere end at kunne binde sine snørebånd. Selv om jeg var vred og ond, elskede hun mig alligevel. Jeg ville lære Chantel noget, der slet ikke var så vigtigt. Men i hende fandt jeg et kristuslignende eksempel, som jeg kunne følge. Et eksempel på tilgivelse og venlighed.

Jeg kan ikke forestille mig nogen vigtigere lektie. □

»DET LOVER JEG DIG«

Lanna J. Carter

ILLUSTRERET AF GREGG THORKESSON

Min kammerat, søster Claritza Carmona, og jeg var trætte, mudrede og modløse efter en dag med uinteresserede mennesker og undersøgere, der ikke viste tegn på fremgang. Regnen faldt let, og vi var lige så triste som vejret den aprilaften i Puerto Plata i Den Dominikanske Republik.

Jeg glædede mig til vores besøg hos Elena Gonzalez og hendes familie. Elena var en kvinde, som vi var med til at genaktivere, og hun var blevet en god veninde. Men så snart vi nåede frem til hendes hus, kom en lille pige fra nabolaget op til døren og sagde: »Der er en, som vil tale med jer.«

Endelig en, som vil lytte til evangeliet! tænkte jeg glad. Elena sagde, at hun ikke havde noget imod, at vi gik derhen. Ja, faktisk ville hun gerne med. Så søster Carmona, Elena og jeg begav os håbefuldt af sted. Men der var noget, som sagde mig, at der var et eller andet galt.

Vi trådte ind i et lille hus, der lå ved kanalen. En petroleumslampe oplyste det ene rum. Adskillige kvinder sad i gyngestole, og flere andre stod langs væggene. Mercedes, en af vores undersøgere, sad sammensunken på en lille stol.

Min tidligere fornemmelse blev bekræftet, da en høj mand ved navn Gerónimo, sagde: *iSiéntense!* (Sid ned!) Vi satte os i de to nærmeste stole og udvekslede bekymrede blikke. Gerónimo, som var en lokal præst, sagde, at en i gruppen – han pegede på Mercedes – havde et spørgsmål. Han havde sammenkaldt til »debat« for at få opklaret sagen.

Emnet var Mormons Bog. Vi fik til opgave at bevise, at Mormons Bog var sand ved hjælp af beviser fra

Bibelen, »Guds eneste ord«, som Gerónimo udtrykte det. Han forlangte, at vi skulle citere skriftsteder, der underbyggede alt, hvad vi sagde. Vi fik hver tre minutter til at tale i.

Søster Carmona og jeg følte os som to små lys i en afgrund af mørke. Vi var bange. Jeg spurgte, om vi kunne indlede med en bøn. Gerónimo befalede alle at rejse sig og holde hinanden i hånden, mens han opsendte en bøn, som jeg aldrig har oplevet magen til. Mens han råbte mod himlen, bad jeg stille vor himmelske Fader om at lede vores ord.

Jakob 1:5 fór straks gennem mine tanker. Jeg slog op i min Bibel på dette skriftsted, da jeg satte mig. Siden var slidt af flittig brug, og jeg havde lært det vers udenad flere måneder tidligere. Jeg lukkede bogen og rettede min fulde opmærksomhed mod Mercedes.

Jeg begyndte langsomt og stille: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.« Jeg så på Mercedes og sagde: »Enten er Mormons Bog sand, eller også er den ikke. Gud ønsker, at vi skal vide sandheden. Jeg ved, at Mormons Bog er sand. Jeg ved det, fordi jeg har spurgt Gud, og gennem sin hellige Ånd har han fortalt mig, at den er sand. Mercedes, hvis du vil vide, om den er sand, så spørg din himmelske Fader. *Han vil så svare, det lover jeg dig.* Og jeg siger dig det i Jesu Kristi navn.«

Det var helt stille i lokalet. Nu rettedes alles øjne mod søster Carmona. Hun bar vidnesbyrd om sandheden af Mormons Bog med en sådan kraft og overbevisning, at ingen kunne nægte Åndens tilstedeværelse.

Så brød Gerónimo stilheden. Han rejste sig og prædikede i 20 minutter. Ånden flygtede fra stuen, og det gjorde de fleste af tilhørerne også. Kun Mercedes, Elena, søster Carmona og jeg blev tilbage. Til sidst afbrød jeg ham. Vi havde sagt, hvad Herren ønskede, at vi skulle sige. Vi undskyldte os og bød ham og Mercedes farvel. Han stod og råbte: »Gå ikke! Gå ikke!«

Vi vendte tilbage til Elenas hus, hvor vi stille drøftede det, der lige var sket. Vi bar vores vidnesbyrd om evangeliet og vores kærlighed til Jesus Kristus.

Næste dag besøgte vi Mercedes. Hun forsikrede os om, at hun ikke havde vidst noget om gårsdagens fælde, men oplevelsen havde givet hende et oprigtigt ønske om at vide, om Mormons Bog var sand. Vi knælede sammen, mens hun bad en ydmyg

bøn. Hun blev liggende på knæ i flere minutter, stille med bøjet hoved. Da hun så op, havde hun tårer i øjnene.

»Hvordan har du det?« spurgte jeg til sidst.

»Blen,« hviskede hun. Men noget i hendes stemme sagde mig, at hun følte sig mere end bare »godt tilpas«.

»Er Mormons Bog sand?« spurgte jeg stille.

Hun nikkede med bøjet hoved. Den samme Ånd, der havde ledt to missionærs ord den foregående aften, havde vidnet for denne ydmyge kvinde om sandheden og kraften i Mormons Bog. □

ARGENTINAS STORE OG HERLIGE DAG

Judy C. Olsen

FOTO: FORFATTEREN

Længe før solen står op over Buenos Aires i Argentina, genlyder den fugtige morgenluft af elevernes stemmer, når de ankommer til en kirkebygning i et travlt kvarter af byen. En nøgle drejes om, og døren åbnes. En gruppe elever træder ind, og døren lukkes igen.

Det er en almindelig sikkerhedsforanstaltning i de mørke timer inden daggry. Der lyder en sagte banken, og en eller anden løber hen for at lukke flere elever ind. Deres smil og munterhed står i skærende kontrast til det tidlige tidspunkt. I alt kommer 13 elever for at begynde dagen med at studere Det Nye Testamente. Da klassen er forbi, spiser de et morgenmåltid tilberedt af en af forældrene. Styrket på krop og ånd kan eleverne nu tage i skole eller på arbejde.

Netop som vennerne står og tager afsked med hinanden, får en kvinde, der kommer gående ned ad vejen

øje på den åbne dør til kirkebygningen og træder tøvende indenfor. »Er I mormoner?« spørger hun. »Min søn vil gerne være ligesom sine fætre fra Mendoza, der er mormoner. Kan nogen fortælle mig lidt om jeres kirke?« Tilfældigvis ankommer missionærerne til

kirken, og der bliver hurtigt truffet en aftale om at præsentere kvinden for Jesu Kristi evangelium. Denne scene, der oplyses af den opgående sols stråler, skildrer de to kilder til Kirkens fremtid i Argentina: Den opvoksende generations styrke, og den voksende høst for missionærerne.

Evangeliets frø blev først sået i Argentina blandt tyske indvandrere i 1925, da ældste Melvin J. Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum indviede Sydamerika til evangeliets forkyndelse. Kort efter udtalte han: »For en tid vil Herrens værk vokse langsomt her, ligesom et egetræ, der vokser

langsomt op fra et agern ... [Men] den sydamerikanske mission vil blive en styrke i Kirken« (citeret i *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness*, 1966, s. 84).

Argentina, og andre egne af Sydamerika, oplever nu opfyldelsen af ældste Ballards profeti. Gennem årene er frøene langsomt, men sikkert blevet spredt blandt folk, der for størstedelens vedkommende nedstammer fra europæiske indvandrere. I dag tæller de sidste dages hellige i Argentina mere end 277.000 medlemmer fordelt på 64 stave.

Argentina er et enormt land, der strækker sig fra de vindblæste kyster ved Atlanterhavet langs dens sydøstlige kyst til de høje snedækkede tinder i Andesbjergene langs dens nordlige og vestlige grænse. I dette, verdens ottendestørste land, hvor patriotismen er meget stærk, hindrer to ting Kirkens vækst: Traditioner og økonomiske problemer.

Den første hindring, nemlig de stærke kulturelle traditioner, afholder familiemedlemmer fra at skifte religion. »Livet ændrer sig for dem, der bliver medlemmer af

Kirken,« siger ældste John B. Dickson, der tjente som områdepræsident for det sydlige Sydamerika indtil august 1997. »De må lære nye religiøse traditioner.« I et land med så rige traditioner, sker ændringerne kun gennem ofre, og nye medlemmer møder store udfordringer.

Den anden hindring, økonomiske ulighed, som til dels skyldes langvarig politisk uro, har medført alvorlige økonomiske vanskeligheder for mange mennesker. »Det er svært at lytte til evangeliet, hvis familien sulter eller

Herover til venstre: Tres de Febrero Park, hvor Sydamerika blev indviet til evangeliets forkyndelse.
Herunder, yderst til venstre: Buenos Aires' silhuet.
Herunder fra venstre: Morgenseminarelever Claudia Vera, Sabrina Polanco, Sol Orquera og Antonella Vera. Til højre: Cecilia Curbelo.

mangler de mest almindelige fornødenheder,« siger Héctor Navarro fra Maipú 1. Ward i Maipú de Cuyo Stav i Argentina. Men for nylig, efter at der er blevet politisk ro, er den ustabile økonomi blevet bragt under kontrol. Som følge af det er bankerne igen begyndt at låne penge ud, så folk kan købe huse, biler og maskiner. Økonomien er vokset i løbet af de sidste syv-otte år, og det er middelklassen også. Der er efterspørgsel på folk med teknisk kunnen, og skønt der stadig er økonomiske vanskeligheder, er der gode muligheder for vækst.

Trods de kulturelle og økonomiske hindringer i Argentina har Kirken slået rod og er begyndt at vokse for alvor i hele landet. Et glimt af Kirken i tre forskellige byer viser, hvordan de sidste dages hellige anvender evangeliske principper til at skabe nye traditioner og økonomisk hjælp til medlemmerne.

SÅTID I SALTA: NYE TRADITIONER FORKYNDES

I Salta står pudsede huse og betonbygninger side om side langs lange, smalle gader. Byen er hjemsted for omkring en halv million mennesker, hvoraf mange nedstammer fra de tidlige indianere og bolivianske folk. Denne smukke by, der er opført i et frodigt, grønt område ved foden af Andesbjergene, ligger små 22 timers buskørsel fra Buenos Aires. Salta og dens naboby, San Salvador de Jujuy, som ligger længere mod nord og også huser omkring en halv million indbyggere, har tre stave. Stavene minder om mange andre kirkeenheder i Argentina, hvor medlemstallet stiger hurtigere, end man kan nå at finde egnede kirkeledere.

»Værkt skrider hurtigt frem,« siger Jacinto Roberto Diaz, der er stavspræsident i Salta. »Vi har brug for flere folk, og vi skal have dem i templet.«

For at hjælpe nye og mindre aktive medlemmer med at antage en evangeliebaseret livsstil lægger staven vægt på to forskellige programmer: At tage sig godt af nye medlemmer og at hjælpe de unge med at sætte sig evangelicentredede mål.

Hjælp til nye medlemmer. Arbejdet med at holde på nye medlemmer, som er noget man lægger vægt på overalt i Kirken, har ikke alene styrket de tre stave i Salta og Jujuy, men også andre stave i landet. For at hjælpe nye medlemmer med at vænne sig til de forandringer, som medlemskab af Kirken medfører, arbejder wardsmissionslederne tæt sammen med fuldtidsmissionærerne. Stavmissionsråder giver de seks lektioner for nye medlemmer til alle nydøbte og knytter venskaber, som kan støtte de nye medlemmer, når missionærerne flytter. »Vi sender medlemmer ud for at mødes med undersøgere og nye medlemmer,« forklarer biskop Mario Rodriguez fra El Portezuelo Ward i Salta Stav. »Missionæromvendelsesprocessen har en stærk indvirkning på folk, men det er ikke den almindelige hverdag for medlemmerne. Undersøgerne har brug for amigos, de har brug for venskaber med mennesker som dem selv. På den måde ligger ansvaret for god missionering i virkeligheden hos os, og ikke hos missionærerne.«

Mens lektionerne for nye medlemmer er med til at opbygge venskaber og udbyde forståelsen, har områdepræsidentskabet også følt et behov for at hjælpe nye medlemmer til at lære sidste dages hellige traditioner at kende. »Vi har virkelig taget præsident Hinckleys opfordring til at holde på nye medlemmer til os,« forklarer ældste Dickson. »En af de ting, som vi fandt gavnlige, var at lade fuldtidsmissionærerne arbejde videre med familien,

Herover: Præsident for Salta Stav Jacinto Roberto

Diaz. Til højre: Familien Romero (fra venstre):

Óscar Romero, førsterrådgiver i stavspræsidentskabet Salta Vest Stav, hans hustru Susanna, der underviste i morgenseminar, indtil hun døde af kræft, deres søn Maximiliano, svogeren Miguel Montaña, der er rådgiver i biskoprådet i Tribuno Ward, bedstemor Alviana de Romero, der er tidligere hjælpeforeningspræsidentinde i Palermo Gren, og Norma Romero de Montaña, der er gift med Miguel og Unge Pigers præsidentinde i Tribuno Ward.

efter at de var blevet døbt. De besøgte de nydøbte medlemmer og hjalp dem med at forstå sidste dages hellige traditioner.«

»Ved at forlænge den periode, som fuldtidsmissionærerne tilbringer med familien, giver vi wards- eller grensledderne mulighed for at arbejde med de nye medlemmer og give dem kaldelser i wardet og ordinere mændene til præstedømmet,« siger ældste Carlos H. Amado, der har virket som områdepræsident siden august 1997.

Områdepræsidentskabet har instrueret missionærerne i at undervise nye medlemmer i otte principper – et hver uge – som omhandler skikke, der følger med et medlemskab af Kirken. Nogle af de nye traditioner, der belæres om, er ugentlig tilstedeværelse i kirken, personlig bøn og familiebøn, præsentation af Kirkens salmer, vedvarende studium af skriften og betaling af en ærlig tiende (missionærerne viser

dem, hvor de kan få tiendesedler, hvordan de udfylder dem og hvem de skal give dem til).

»Missionærerne giver hver familie et eksemplar af »Familien: En proklamation til verden.« siger ældste Dickson. Efter at have forklaret familiens evige betydning opfordrer missionærerne familien til at indramme proklamationen og hænge den op på væggen. Familier lærer også at arrangere og afholde familieaftener, de præsenteres for slægtsforskning, og de opfordres til at sætte sig som mål at komme i templet.

»En stor del af vores virke i dette område består i værne om medlemmerne,« siger Carlos Pedraja, der er tidligere præsident for Saltamissionen i Argentina. »Og det bærer frugt.«

For eksempel blev Victor og Norma Soardo og deres børn Lilian på 12 og Marcos på 15 døbt i 1997. Familien Soardo er taknemlige både for den varme velkomst, de fik,

og de lektioner, de modtog om, hvordan de skulle være gode sidste dages hellige. »Lige siden jeg lærte Kirken at kende, har mit liv været fuld af overraskelser,« siger bror Soardo. »Gladelige overraskelser!« tilføjer han og henviser til sin forbløffelse over at være blevet kaldet til at tjene i grenspræsidentskabet.

Kort efter familiens dåb blev den bil, som Victor brugte til sit arbejde, smadret ved en ulykke. Familien stod uden nogen indtægt, og Victor var desperat. Han havde ikke mange penge at købe en ny bil for.

En mandag aften var det hans tur til at planlægge lektionen til familieaften. Han samlede sin hustru og sine børn omkring sig og sagde: »I stedet for at have en almindelig lektion, så lad os bede i aften. Lad os lægge vores problem frem for Herren.« De skiftedes til at bede til Herren.

»Få dage senere hørte jeg, at der var en, som havde en bil til salg,« mindes Victor. »Da jeg kørte ned ad vejen og ledte efter adressen, kom jeg forbi en gammel lastbil, som stod parkeret i vejkanten, og det slog mig, at jeg kunne stoppe og spørge ejeren, om han var interesseret i at sælge den.« Ejeren var interesseret, og de to tingede om prisen i flere minutter uden at nå til enighed. Til sidst spurgte ejeren Victor, hvor mange penge han havde. Ejeren gik med til at sælge sin lastbil til familien Soardo for halvdelen af sin oprindelige pris.

»Med det køretøj kan jeg forsørge min familie. Jeg betaler min tiende. Lastbilen passer meget bedre til mit behov,« siger en taknemlig Victor. »Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle komme til at eje en lastbil. Men Herren vidste, hvad jeg havde brug for.« Belæringerne om, hvordan man lever som sidste dages hellig hjælp familien Soardo med at tackle denne og andre udfordringer.

Delvis som følge af denne fortsatte støtte efter dåben har både Salta og Jujuy og mange andre områder i Argentina oplevet en stor vækst i løbet af de sidste år. Denne vækst har fostret mange nye ledere som Victor Soardo, der nu tjener som præsident for Guemes Gren i Salta Vest Stav. »Cirka 80% af vores ledere heroppe

nordpå udgøres af førstegenerationsmedlemmer,« forklarer Pedro López, der er tandlæge og som blev medlem af Kirken som 25-årig. Han blev kaldet som præsident for Jujuy Stav som 29-årig. Det, at man hjælper nye medlemmer med at vænne sig til deres nye sidste dages hellige livsstil, har virkelig styrket ward og stave i Salta og Jujuy.

Støtte til de unge. Kirkens ledere prioriterer også arbejdet med at forberede de unge på at blive fremtidens ledere højt. »Et stort antal af de unge er nye medlemmer og samtidig de eneste i deres familie, som er medlem af Kirken,« siger præsident Diaz, der videre fortæller, at omkring 60% af de mandlige omvendte er unge mænd mellem 17 og 20 år. Dertil skal lægges de unge mænd og kvinder fra mindre aktive familier eller familier, hvor ikke alle er medlemmer, så det er let at forstå, at de unge har brug for meget støtte og vejledning fra Kirkens ledere.

En del af problemet er af økonomisk karakter. Når de unge har fuldført syvende klasse, som er det, der er påkrævet i Argentina, forventes det ofte, at de finder et arbejde, så de kan bidrage med deres løn til husholdningen. Eftersom deres indtægt er med til at forsørge familien bliver mange unge sidste dages hellige, hvis familie ikke alle er aktive eller ikke alle er medlem af Kirken, ikke opmuntret til at få en uddannelse eller tage på mission.

For at overvinde udfordringerne arbejder Kirkens ledere på at ændre de unges ofte begrænsede forventninger. De hjælper de unge til at forstå, hvem de er, og hvad de kan blive til. »Med støtte fra biskopper og seminarlærere udvikler de unge sig,« forklarer præsident Diaz. »Ved samtlige interviews bliver de indgydt med visioner om missionærtjeneste og tempelægteskab.« Man drøfter ofte uddannelsesmæssige mål og behovet for at forberede sig til fremtidige ansvar.

I Salta er stavene stærkt afhængige af, at Kirkens Uddannelsessystem hjælper biskopperne med at give de unge den nødvendige evangeliske indsigt. »Lærerne i institut- og seminarprogrammet gør en stor indsats for de

unge,« siger præsident Diaz, der er taknemlig for disse programmer. Denne indsats hjælper de unge med at tackle deres udfordringer.

Præsident Diaz forstår deres problemer. Han blev selv døbt som 17-årig og var den eneste i sin familie, der sluttede sig til Kirken. »Min grenspræsident hjalp mig meget,« forklarer han. »Han tilbragte mange timer sammen med mig. Han gav sig altid tid til mig.« Den vigtige kontakt hjalp Jacinto Diaz til at beslutte sig for at tjene som missionær. Han tog af sted trods modstand fra sine forældre. Da han vendte hjem to år senere, var hans mor og 11 andre slægtninge blevet medlemmer af Kirken.

Unge, der holder ud trods trængsler, som udfører en mission, vender hjem og sætter sig mål for uddannelse og tempelægteskab, er en stor støtte for Herrens værk. Marcelo Gonzáles satte sig som mål at tage på mission, og bagefter vendte han hjem og giftede sig i templet. Han blev kaldet som biskop

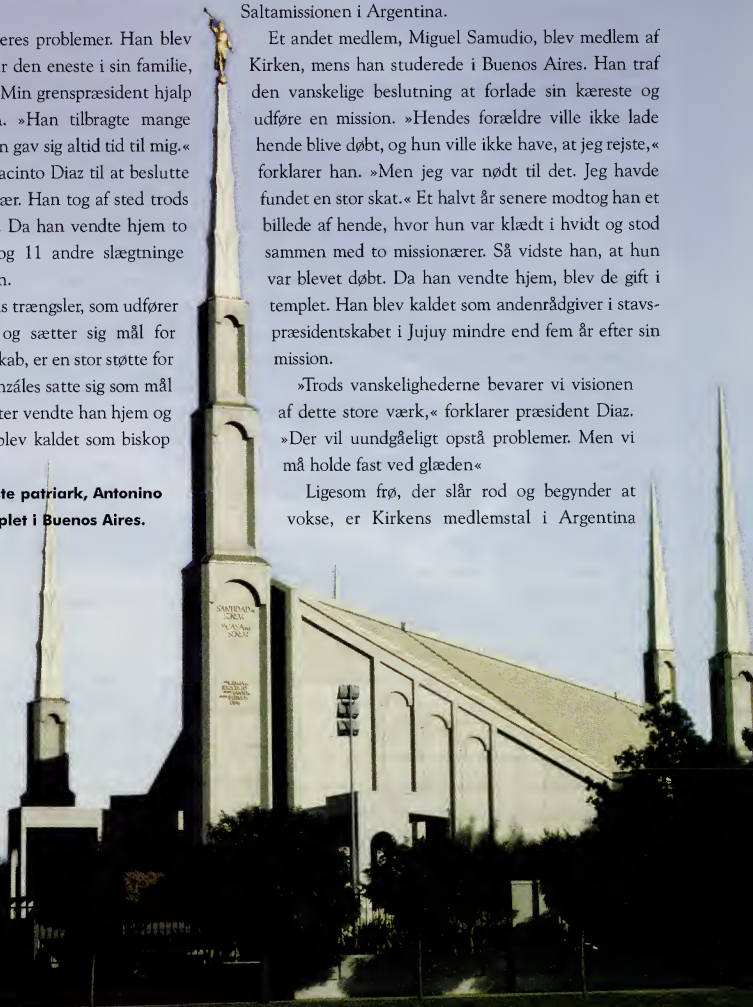
Til venstre: Argentinas første patriark, Antonino Gianfelice. Baggrund: Templet i Buenos Aires.

som 24-årig og som stavspræsident, da han var 26. I dag er han rådgiver i missionspræsidentskabet i Saltamissionen i Argentina.

Et andet medlem, Miguel Samudio, blev medlem af Kirken, mens han studerede i Buenos Aires. Han traf den vanskelige beslutning at forlade sin kæreste og udføre en mission. »Hendes forældre ville ikke lade hende blive døbt, og hun ville ikke have, at jeg rejste,« forklarer han. »Men jeg var nødt til det. Jeg havde fundet en stor skat.« Et halvt år senere modtog han et billede af hende, hvor hun var klædt i hvidt og stod sammen med to missionærer. Så vidste han, at hun var blevet døbt. Da han vendte hjem, blev de gift i templet. Han blev kaldet som andenrådgiver i stavspræsidentskabet i Jujuy mindre end fem år efter sin mission.

»Trods vanskelighederne bevarer vi visionen af dette store værk,« forklarer præsident Diaz. »Der vil uundgåeligt opstå problemer. Men vi må holde fast ved glæden«

Ligesom frø, der slår rod og begynder at vokse, er Kirkens medlemstal i Argentina

fordoblet på de sidste fem år, især takket være arbejdet med nye medlemmer og støtten til de unge, sådan som man har set det i Salta og Jujuy.

MODENHED I MENDOZA:

DE ØKONOMISKE UDFORDRINGER TACKLES

Omtrent 950 km vest for Buenos Aires op mod Andesbjergenes varme, tørre side, hvor det sjældent regner, ligger Mendoza, som har over en million indbyggere. Ligesom i andre af Argentinas storbyer er Kirken i Mendoza ved at nå en vis modenhed, og dens programmer er godt etableret. Men de fortsatte økonomiske vanskeligheder i landet er en stadig prøvelse for de hellige. Det er blevet et vigtigt mål at hjælpe medlemmerne til at blive uafhængige, især i Maipú de Cuyo Stav, hvis præsident, Luis Wajchman, blev medlem af Kirken som teenager.

Luis' polske forældre, der havde slået sig ned i Argentina, var ikke kristne, men de gav ham alligevel en god, religiøs opvækst. Da han som 17-årig blev inviteret til at tale til en seminarklasse om Det Gamle Testamente, sagde han straks ja. Han følte sig godt tilpas blandt de unge i klassen, og han blev ved med at deltage i de tidlige morgenmøder for at besvare deres spørgsmål. »Jeg troede, at jeg underviste dem,« siger han, »men det var dem, der underviste mig.« Luis blev interesseret i at vide noget mere om Mormons Bog, og en dag begyndte han at læse den. »Mens jeg læste den, gik det langsomt op for mig, hvem Jesus Kristus virkelig var, nemlig Messias!« mindes han. »Det gjorde et dybt indtryk på mig. Jeg læste hele natten.« Da han havde modtaget et svar på sine bønner, besluttede han at blive døbt, selv om hans familie var meget imod det. »Jeg havde et brændende ønske om at studere og indhente alt det, som jeg følte, at jeg var gået glip af,« siger han. Senere giftede han sig med Laura Moltó, der var hans seminarlærers datter. Kort efter begyndte han at virke i lederstillinger, først i wardet, og nu i staven.

Præsident Wajchmans stav med dens travle bygader, der glider over i landeveje, som fører ud til markerne udenfor, omfatter mange familier med økonomiske

problemer. Det er ikke noget særsyn i et land, der for øjeblikket har en arbejdsløshedsprocent på 17.

Præsident Wajchmans bekymring for medlemmernes økonomiske velbefindende, fik ham til at se nærmere på de af Kirkens programmer og ressourcer, der kunne bruges til at opfylde medlemmernes behov. »Jeg kender Luis godt,« siger Jaime Moltó, præsident Wajchmans svigerfar. »Han har omsorg for hvert eneste medlem, hvert eneste menneske.« Det mundede ud i et meget alsidigt program, som ikke blot tager sig af de grundlæggende årsager til fattigdommen, men også sørger for folks øjeblikkelige behov.

Uddannelse, som er en vigtig nøgle til at hjælpe folk til at opnå en bedre økonomi, gør folk i stand til at drage fordel af de økonomiske muligheder, som findes. For at hjælpe stavens medlemmer til at opnå bedre jobmuligheder, kaldte præsident Wajchman David Durán som stavens læsespecialist. Bror Durán afholder regelmæssigt læseklasser. Præsident Wajchman har også indgået en aftale med staten om at afholde voksenundervisning. Staven lægger kasselokaler til, og staten sørger for lærerkræfterne. »Vi opfordrer alle medlemmer, ikke kun de unge, til som et minimum at få det, der svarer til en studentereksamen,« forklarer han.

Andre kirkeprogrammer hjælper også til. En erhvervs-specialist er blevet kaldet til at hjælpe medlemmerne med at finde arbejde, og Hjælpeforeningen lærer søstrene at sy tøj og sylte og tørre fødevarer.

Hans måske mest ambitiøse projekt er den pionerindsats, som han har ydet for at grundlægge en have, der kan give afgrøder til medlemmerne i hans stav. Haven, der ligger bag en lille kirkebygning, fylder mindre end en hektar frugtbar agerjord. Men her dyrker man afgrøder året rundt. »Ældsterne fra de forskellige ward skiftes til at komme herud en gang om ugen for at passe haven,« forklarer biskop Silvio Valtolina fra San Martin 2. Ward. »Det er et offer for dem.« Men det er også en velsignelse for alle, der er villige til at tjene.

Selv om landbrugsmaskiner er almindelige i Argentina i dag, så egner de sig ikke til sådan et lille stykke jord. Så

med støtte fra stavsbudgettet, der dækker udgifter til frø og redskaber, vendte medlemmerne tilbage til de gamle landbrugsmetoder. Mange forskellige afgrøder, såsom roer, bønner, løg og seleri, plantes i den gode, sorte muld, der vandes af smeltevand, som flyder i overringskanaler fra Andesbjergene. »Vi var bange for, at fuglene skulle æde vores frø,« siger stavsmisionær Mario Durán. »Men vi er blevet velsignet. Herren kender vores ofre og folkets behov. Fuglene har kastet sig over andre

gårde, men der har kun været få fugle her. Og hvor vi ventede at høste 100 kg afgrøder, høster vi nu 300 kg.«

Den overflod har ikke alene styrket troen og givet mad på bordet, men også skabt nye muligheder. Eftersom nogle af de grøntsager, som man dyrker ude i stavshaven, er forholdsvis ukendte her, er nogle af medlemmerne ikke helt klar over, hvordan de skal anvende dem. »Præsident Wajchman gav søstrene græskar,« mindes Jaime Moltó, »og han spurgte dem:

Herover: Præsident Luis Wajchman og hans hustru Laura, den lille Matias, datteren Melisa og sønnerne Pablo og Ariel. **Herunder:** Kirkemedlemmer fra Maipú de Cuyo Stav skiftes til at arbejde på stavsfarmen. **Fra venstre:** Eduardo Durán, rådgiver i grenspræsidentskabet i Bombal Gren, André Jofre, grenspræsident i Bombal Gren, Silvi Valtolina, biskop i San Martín 2. Ward, Nicolás Muñoz, ældsternes kvorumspræsident i San Martín 2. Ward, Óscar Saez, rådgiver i stavspræsidentskabet, og Marco Durán, der er stavsmisionær.

»Hvad kan I stille op med dem?« Og så samlede de for at udveksle opskrifter.«

Afgrøderne, samt kød fra høns og kaniner fra et andet af præsident Wajchmans projekter, uddeles via biskopperne til de nødlidende i staven. »I vores stav,« siger han, »lærer vi folk at så, så andre kan høste.«

Kirkens programmer, som hjælper folk til at få en bedre uddannelse og bedre økonomi, er kun mulige, takket være ledere og medlemmer, som er villige til at yde ofre. Og de ofre udretter meget godt i Mendoza.

BUENOS AIRES BLOMSTRER:

ANDENGENERATIONSVELSIGNELSER

Skyskrabere hæver sig over en labyrint af veje – nogle meget smalle, og nogle utroligt brede – i Buenos Aires, som har mere end 13 millioner indbyggere. Buenos Aires, der ligger ved Rio de la Plata, har stærke europæiske rødder, der nu blandes med folk fra mange andre lande. Og midt i denne interessante blanding blomstrer Kirken med dens 25 stave, hvoraf den sidste er dannet i april 1999.

Fordi Kirken har været etableret længere tid i Buenos Aires end i andre byer, har førstegenerationsmedlemmer, der villigt har ydet ofre for deres børn, skabt en stærk andengeneration af medlemmer, som kan påtage sig lederansvar. Familierne Hofmann og Salas historier illustrerer de fordele, som opnås ved at fange visionen i evangeliet.

Familien Hofmann: Tidlige førstegenerationsmedlemmer. I 1937 tog et tysk indvandrerpar ved navn Hofmann imod evangeliet og blev døbt. Deres søn Carlos Guillermo Hofmann, der blev født nogle få måneder senere, voksede op som sidste dages hellig. »Vi mødtes i en lille gren dengang,« husker han. »Jeg er opdraget i troen. Vi holdt os altid på stien.«

Dengang betød det at være aktiv i Kirken, at man måtte holde møder i hinandens hjem, og at man var det eneste medlem af Kirken i skolen. Og når man blev voksen var man næsten alene om at løfte ansvaret som leder.

Da Carlos giftede sig med Irma Scholtz, ydede de de nødvendige ofre for at opdrage deres børn i Kirken. »Jeg er min kone meget taknemlig, for hun bar det store

ansvar, mens jeg arbejdede og virkede i Kirken,« siger bror Hofmann. »Jeg var tit væk fra familien, men børnene manglede aldrig noget. Vi holdt altid vores familieaftener.« I dag er hans børn og børnebørn stærke og aktive i Kirken.

Familien Salas: Andengenerationsledere. Alfredo Salas, der er præsident for Buenos Aires Vest Stav, er et eksempel på, hvad der sker rundt omkring i Argentina i dag, fordi forældre har været villige til at give afkald på gamle skikke og antage deres nye tros visioner. »Mine forældre blev medlem af Kirken, da jeg var 11,« fortæller præsident Salas. »Jeg voksede op i en lille gren i Bahía Blanca.« Da seminarprogrammet blev introduceret, ville han gerne deltage, men hans forældre, der allerede ydede store ofre for at give ham en skoleuddannelse, var bekymret for, at det ville gribe forstyrrende ind i hans studier. For at berolige dem studerede han og hans bror endnu flittigere. Når de skulle til seminar, måtte de stå op kl. 5.00 og løbe et godt stykke vej for at nå en bus. Efter busturen løb de et endnu længere stykke vej hen til kirkebygningen. Og for at nå i skole til tiden løb de hele vejen tilbage til bussen, der kørte dem tilbage til deres eget kvarter, hvorfra de så løb hen til skolen. »Det offer grundfæstede mit vidnesbyrd,« mindes han.

Med støtte fra sine forældre tog han på mission, hvilket styrkede hans vidnesbyrd yderligere. Da han vendte hjem, stillede hans begrænsede midler ham over for et nyt dilemma: Skulle han gøre sin uddannelse færdig eller gifte sig. Det var ikke noget let valg. Men han besluttede at gifte sig, og der gik så yderligere syv år, før han afsluttede sin programmøruddannelse. Da han var 26, blev han kaldet som biskop og virkede i den kaldelse under sine to sidste studieår. Senere tog han en magistergrad i virksomhedsledelse. Fordi hans forældre lagde så stor vægt på uddannelse, klarer præsident Salas sig i dag godt som direktør for et computerprogrammeringsfirma, og han kan bruge tid på sin kaldelse i Kirken.

Stadig flere anden- og tredjegenerationsmedlemmer som Alfredo Salas påtager sig nu lederansvar, takket være trofaste forældre. »Vi gør vores bedste for at være gode forældre,« siger biskop Gustavo Berta fra Litoral

Ward i Litoral Stav. Han blev døbt sidst i tresserne. »Vi har et billede af Jesus Kristus hængende i hvert eneste værelse i vores hjem. Vi holder familieaften og familie-bøn. Vi lærer vores børn nye traditioner.«

Denne prioritering af uddannelse og mission giver bonus i Buenos Aires. »Før i tiden var det ikke almindeligt, at unge mænd tog på mission,« siger halvferdser-områdeautoritet ældste Carlos E. Agüero. »Vi ser en forandring med hver nye generation. Nu tager flere hundrede unge mænd og kvinder på mission. Uddannelse og mission er blevet et mål og en ny tradition for unge sidste dages hellige.«

Fra Salta, hvor nye visioner ændrer gamle opfattelser, til Mendoza, hvor Kirkens programmer letter økonomiske

byrder, har Kirken slået rod og modnes hurtigt. Og i Buenos Aires' disede morgengry ankommer seminar- og institutelever stadig i tusindvis til kirkebygninger, hvor nøgler åbner døre, så evangeliets lys kan skinne ind i deres liv og give håb for fremtiden. Det lys bringer løfter om en lysere og glædeligere tid for de hellige i Argentina. □

Herunder: Stavspræsident Alfredo Salas fra Buenos Aires Vest Stav med sin familie: Ezequiel, Noelia, Natalia, Gabriela (forrest), hans hustru Elida Salas og den lille David. Indsat: Biskop Gustavo Berta og hans hustru Mirta fra Litoral Ward i Litoral Stav i Buenos Aires.

H V A D M E D A F

Robert Layton

ILLUSTRERET AF SAM LAWLOR

Jeg fik et brev fra min 13-årige søns skole, hvori der stod, at man ville afholde et specielt forældremøde og gennemgå seksualundervisningsmaterialet. Forældrene ville få mulighed for at gennemgå læsematerialet og deltage i en lektion, som svarede til dem, eleverne ville få præsenteret.

Da jeg kom hen på skolen, blev jeg forbavset over at se, at kun cirka ti forældre var mødt op. Og jeg var den eneste sidste dages hellige. Mens vi ventede på at præsentationen skulle begynde, bladede jeg gennem adskillige sider, der rummede forklaringer om prævention mod graviditet og kønssygdomme. Jeg ledte efter ordet *afholdenhed* og lignende ord, men fandt kun en kort omtale af begrebet afholdenhed.

Kort efter ankom læreren i selskab med sundhedsplejersken. Inden lektionen begyndte, spurgte læreren, om der var nogle spørgsmål. Jeg spurgte, hvorfor begrebet afholdenhed ikke spillede nogen væsentlig rolle i materialet.

Så skete der noget rystende. Jeg blev verbalt overfuset af de andre forældre. »Hvor stor en kraftidiot har man lov at være?« snurrede en af dem. Mange lo, og en eller anden sagde, at hvis jeg mente, at afholdenhed havde nogen værdi, så var jeg vist ude af trit med den virkelige verden. Læreren og sundhedsplejersken sagde ikke noget, mens jeg druknede i en stormflod af hån. Det uventede angreb havde gjort mig helt målløs, og jeg kunne ikke finde på noget at sige.

Da læreren lagde sig, forklarede læreren, at det var skolens opgave at undervise i »kendsgjerninger«, mens hjemmet havde ansvaret for den moralske opdragelse. Jeg sad tavst de næste 20 minutter, mens lektionen blev fremlagt. De andre forældre syntes at give deres uforbeholdne tilslutning til det materiale, som vores børn skulle undervises ud fra.

»Så er der basser nede bagved,« bekendtgjorde læreren, da der var pause. »Jeg vil bede jer om at tage de navneskilte på, som vi har lavet til jer, og så ellers hilse på de andre forældre. Lær hinanden bedre at kende.«

Alle de andre forældre gik ned bagved. Mens jeg så dem tage deres navneskilte på og trykke hinanden i hånden, sad jeg fordybet i tanker. Jeg skammede mig over, at jeg ikke havde været i stand til at komme med et argument, som kunne overbevise dem om, at man seriøst burde drøfte afholdenhed i klassen. Jeg bad en stille bøn om vejledning.

Mine tanker blev afbrudt, da læreren lagde hånden på min skulder. »Vil De ikke hen til de andre, Mr. Layton?«

»Nej tak,« svarede jeg.

»Hvad så med at tage et navneskilt? De andre vil sikkert gerne hilse på Dem.«

»Det tvivler jeg nu på,« svarede jeg.

»Vil De ikke nok gå hen til de andre,« bad hun.

Så hørte jeg en stille, sagte røst hviske: »Gå ikke derhen.« Instruksen var ikke til at tage fejl af: »Gå ikke derhen!«

»Jeg tror, jeg bliver siddende her,« sagde jeg.

Da klassen var samlet igen, takkede læreren de andre, fordi de havde taget deres navneskilte på. Hun ignorerede mig. Så sagde hun: »Nu vil vi give jer den samme lektion, som vi vil give jeres børn. Vær venlig at tage navneskiltene af, alle sammen. Bag på et af skiltene har jeg tegnet en lille blomst. Hvem har den?«

Manden, der sad over for mig, holdt skiltet op.

»Her er det!«

»Godt,« sagde hun. »Blomsten repræsenterer en kønssygdom. Kan du huske, hvem du har trykket i hånden?«

Han pegede på et par mennesker.

»Fint,« sagde hun. »I dette tilfælde repræsenterer håndtrykket samleje. Så de to mennesker, som du har været i kontakt med, er nu smittet.« Læreren fortsatte: »Og hvem har I to så trykket i hånden?«

Vi fangede alle budskabet, og hun forklarede, at denne lektion skulle vise eleverne, hvor hurtigt en kønssygdom kan spredes.

H O L D E N H E D ?

»Eftersom vi *alle* trykkede hinanden i hånden, er vi *alle* blevet smittede. Det kommer vi ikke udenom.«

I det øjeblik hørte jeg den stille, sagte røst igen:

»Tal nu, men vær ydmyg.« Jeg indså

betydningen af den sidste formaning og rejste mig op. Jeg undskyldte for det postyr, jeg havde forårsaget tidligere, roste læreren for den fremragende lektion og sagde så, at jeg kun havde en lille kommentar.

»Vi blev ikke alle sammen smittede,« sagde jeg blot. »En af os var afholdende.« □

»Vil De ikke nok gå hen til de andre,« bad hun. Så hørte jeg en stille, sagte røst hviske: »Gå ikke derhen.« Instruksen var ikke til at tage fejl af: »Gå ikke derhen!«

FØRST TIL UNDSÆTNING

Når 17-årige Céline Mebodo går ned ad gaden i sit kvarter, strømmer børnene udenfor for at møde hende. Det virker næsten, som om rottefængerne fra Hameln var kommet til byen.

De små hiver i hendes bukser og krammer hende. De større drenge taler høfligt til hende. Teenagepiger smiler, nikker og vinker. De spørger hende, hvordan hun har det.

Céline er et kendt ansigt i sin hjemby Gonesse i Frankrig. Men det er ikke, fordi hun har udrettet et eller andet, som har været i avisen. Det er, fordi hun elsker børn.

DET HELE FORENES

Noget andet, som Céline elsker, er førstehjælp, det at kunne yde øjeblikkelig hjælp til en tilskadekommet. Til tider betyder det, at man skal gøre nogen klar til at blive

kørt på hospitalet, men som regel er det noget mindre alvorligt, såsom at sætte plaster på et sår eller rense et skrabet knæ.

Eftersom Céline elsker børn og førstehjælp, virker det meget naturligt, at hun har fundet ud af at forene de to ting.

»Jeg kommer fra en stor familie,« forklarer Céline, der er laurbærpige i Sarcelles Gren i Paris Øst Stav. »Måske er det derfor, jeg holder så meget af andre. Og jeg kommer fra et lille kvarter, hvor alle kender alle, så vi hjælper altid hinanden.«

Da Céline var yngre, tog hun på feriekoloni om sommeren, som de fleste franske børn gør. »De tilbød en uges undervisning i førstehjælp, og jeg meldte mig altid,« mindes hun. Kurserne blev som regel afholdt hos den lokale Røde Kors-afdeling. »Når kurset var forbi, spurgte lederne altid, om der var nogen, der havde lyst til at overvære nogle Røde Korsmøder og se, hvad der foregik,«

Det falder Céline Mebodo naturligt at tænke på andre først.

Richard M. Romney
FOTO: FORFATTEREN

fortsætter Céline. »Så jeg overværede møderne i to måneder, og så meldte jeg mig ind. Jeg fik mere og mere undervisning, og bestod flere og flere prøver.«

Nu er hun uddannet samaritter i *sapeurs-pompiers*, de redningsfolk, som franskmændene tilkalder, når der er sket en ulykke.

HUN NÅR SIT MÅL

»Fra starten var det mit mål at blive i stand til at hjælpe andre mennesker, at velsigne vor himmelske Faders børn og være beredt, hvis der skete en ulykke,« siger Céline. Hendes Personlig fremgang hjalp hende med at grundfæste det ønske. »Jeg satte mig det mål at lære førstehjælp, inden jeg fyldte 19,« siger hun. Hun nåede sit mål og fik lyst til at dele sin viden med andre.

»Jeg betragtede det ikke som et talent, før jeg blev god til det og opdagede, at det faldt mig naturligt,« fortsætter hun. »Før i tiden havde jeg spurgt mig selv: »Hvad kan jeg gøre for at hjælpe andre?« I mine øjne er det det, som førstehjælp drejer sig om.«

Ikke alene hjælper hun andre ved selv at være blevet uddannet, nu uddanner hun også andre. Hun har undervist i førstehjælp til APUP-aktiviteter, ungdomskonferencer og pigelejre. Hun er også frivillig i et Røde Korscenter, der ligger i kælderens i et boligkompleks. Der underviser hun i

hjertermassage, passer telefonen og behandler kvarterets børn for sår og skrammer. De op søger hende lige så meget for at få et knus, som for at få plaster på.

er Céline også dybt engageret i arbejdet med at bespise og hjælpe de hjemløse. »Staten, herberg, kirker og velgørende organisationer henviser ofte folk til Røde Kors,« forklarer

For at kunne hjælpe andre over Céline sig ofte i færdigheder som at behandle kvæstelser i hovedet (til højre). Den kendsgerning, at Céline gør alt dette af kærlighed til andre mennesker, gør hende til en magnet, der drager kvarterets børn til sig (herover). De kommer til hende både for at få et knus og for at få plaster på.

»Jeg går nu i 3.g,« siger Céline. »Og der har jeg også brug for førstehjælp. Selv på skolen falder folk og slår sig, brækker knogler eller bliver syge. Der er måske sågar en eller anden, der får et epileptisk anfald. Der er mange mennesker, som ikke ved, hvad de så skal gøre. Men det ved jeg. Jeg har udviklet mine evner netop af den årsag.«

AT NÅ UD TIL DEN ENKELTE

Via sit arbejde i Røde Kors

Céline. »Folk, der drikker for meget eller har andre problemer, får ofte ikke rigtig ernæring, og derfor bliver de svagelige, især når det er koldt. Vi sørger for tøj, plejer dem og hjælper dem til at få en bedre tilværelse.«

Det lyder måske ambitiøst, men for Céline er det at hjælpe andre ikke bare et ønske, det er en livsstil. »De er vor himmelske Faders børn,« siger hun. »Det betyder, at de er

vores brødre og søstre. Hvis vi kan gøre noget, for at få dem på fode igen, så bør vi gøre det.»

Hvis der skete store naturkatastrofer, såsom oversvømmelser eller jordskælv, så ville Røde Kors også træde til. »For ikke så længe siden sprængte terrorister bomber i Paris,« husker Céline. »Røde Kors var på pletten og tog sig af folk med mindre skader og gjorde andre klar til at blive bragt på hospitalet.«

DERFOR SIGER DE BONJOUR

Går der ikke meget tid med alt det frivillige arbejde? »Jo, det gør der vel,« siger Céline nøgternt. Hun har også travlt med aktiviteter i Kirken, lektier, prøver, venner og al den slags.

»Men jeg vil hellere ofre lidt af min tid, end at se andre lide,« siger hun. »Desuden får det mig til at føle mig nyttig. Jeg ved, at jeg duer til noget, at jeg tjener et formål.«

Det er den egentlige grund til, at næsten alle siger *bonjour*, når Céline kommer gående. Hun er ikke rottefænger, hun er et omsorgsfuldt menneske. Hun hjælper børn i alle aldre til at komme sig over de skræbende knæ, som livet giver. Hun er populær, fordi hun tager sig af andre, fordi folk kender hendes gode gerninger, og fordi hun elsker alle Guds børn. Og den kærlighed gengældes. □

Darrin Lythgoe • ILLUSTRERET AF STEVE KOPPE

KUNDSKABENS BELØNNING

Har du nogensinde vundet en pokal? Eller et diplom til at hænge op på væggen? Selv om du aldrig har vundet sådan en præmie, har du fået muligheden for at vinde den største belønning af alle, nemlig kundskab.

Kundskab vindes ikke i en konkurrence eller ved at blive først færdig. Faktisk bliver man aldrig færdig med at uddanne sig. Hvis man holder ud, byder ens søgen efter kundskab på endeløse belønninger, både timelige og åndelige. Her er nogle forslag til, hvordan du gør det sjovt at lære noget:

- Læs avisen.
- Læs gode bøger. Gå tit på biblioteket.
- Følg din mors eller fars arbejde en hel dag.
- Tag med familien ud til historiske steder.
 - Hvis du har mulighed for det, kan du bruge en computer. Det findes en utrolig rigdom af oplysninger på Internettet. Men brug det med mådehold og omtanke.
 - Studer skrifterne, konferencetaler, Kirkens tidsskrifter og andre evangeliske skrivelser.
 - Gå i kirke, men lad være med bare at være der. Lyt og anvend det, du har hørt.
 - Efterlev visdomsordet. Herren har sagt, at dem, der efterlever denne befaling, »skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte« (L&P 89:19).
 - Læs Lære og Pagter 93. En stor del af dette afsnit omhandler intelligens, sandhed og lys, især versene 28–37 og 53.
- Find andre skriftsteder om emnerne kundskab, forståelse og uddannelse.
 - Bed om muligheder og om hjælp – især hvis du kæmper for at dygtiggøre dig inden for et bestemt område. □

Kristus opvækker Jairus' datter, af Greg K. Olsen

«Så tog han barnets hånd og sagde til hende: »Talitha kumli – det betyder: »Lille pige, jeg siger dig, rejs dig op!
Og straks stod pigen op og gik omkring« (Mark 5:41–42).

Da Jesus besøgte folket i Amerika efter sin opstandelse, »tog [han] deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem« (3 Nephi 17:21). Se »Små børn og evangeliet«, side 14.

DANISH

4 02999 91110 5